

10. V problémech

„Urgha se ještě neozvala, Pongu,“ hlásil Jack, když Číňan přišel do velínu.

„Jacku, měla to být jen přátelská návštěva Havaje kvůli domluvení obchodu. Na Havaji se lidé neztrácejí, Blázna tam každý zná a nikdo by si nic nedovolil. Kurva,“ zanádal Pong a mnul si vous.

„Proč ten Blázen kurva nechtěl, abych jel s nimi? Jacku, jestli se neozvou do dvou hodin, vyhleš poplach.“

Řvaní sirény vytrhlo Ponga z herního zaujetí.

„Šéf se nevrátil,“ prolétlo mu hlavou, odpojil se od konzole a dal si lajnu na probrání. Hodil na sebe oblečení a utíkal do velitelské místnosti.

Celá posádka byla již shromážděná a očekávala Pongova příchodu.

„Pongu, Kapitán s Urghou se neozvali. Něco se posralo. Co budeme dělat?“ začal Jack.

„To je jednoduchý, vážení. Vyšleme záchrannou výpravu. Jakožto Kapitánův osobní strážce cítím zodpovědnost za to, že jsem Kapitána poslechnul a zůstal doma. Víím, že chcete jet všichni a všichni taky pojedete, protože nám zůstala jenom naše stará dobrá ponorka. Kokote, připrav svého mrtvého parťáka a nasad' mu ocelový zuby, bude hlídat základnu,“ vydal Pong instrukce.

„Za hodinu odjezd,“ dodal a odešel připravit zbraně.

Určený čas vypršel, všichni stáli na molu a čekali opět Pongova příchodu.

„Kokote, vypusť zombie a zabezpeč základnu. Ostatní rychle nalodit a na svá místa,“ zavelel Pong a nezdržoval se čekáním na břehu. Nastoupil na palubu ponorky, otevřel poklop a slezl do útrob.

Posádka byla na svých místech, Doktor se zašil do ošetřovny, Jack byl u motorů, Frank u radiostanice, Pong, Kokot a Karlos obsadili můstek. Pong zapnul palubní rozhlas.

„Plán je jednoduše, dopravíme se k Nezávislý Havaji, já s Kokotem provedeme výsadek na pevninu, najdeme Šéfa a Urghu, zabijeme únosce, vrátíme se zpět na palubu a odplujeme do bezpečí základny.“

„Karlosi a Kokote, zapněte motory a nejvyšší rychlostí směr Havaj.“

Karlos nahodil motory a Kokot lehce vymanévroval ze skalního doku. Čekala je několikahodinová plavba a posádka toho času využila k rekreaci a odpočinku.

„Pongu, jsme na místě,“ ozval se v palubním komunikátoru hlas Kokotův. Pong odpojil konzoli a potvrdil příjem. Zadíval se na položené zbraně a usmál se. Jeho čas zabijáka přišel.

Až na Doktora byli všichni přítomni na můstku. Pong přišel poslední a ignoroval veškeré vyčítavé pohledy.

„Karlos, teď se vynoříš a já s Kokotem přestoupíme do člunu. Pak klesneš ke dnu, vypneš motory a budeš dělat úplně neviditelnýho. Ale tak, kurva, abyste zůstali na příjmu, protože až se budeme vracet, možná bude potřeba rychlého nalodění. Je ti to jasný?“

Karlos se podíval na Ponga a pokýval hlavou.

„Fajn, vynoř se. Kokote, vyrážíme. Poteče krev, hodně krve,“ řekl natěšeně Pong a otočil se k východu.

Pong s Kokotem osaměli. Houkali se na hladině v malém gumové člunu a v dálce byla vidět světla Havaje.

„Musíme na břeh a půjdeme rovnou do baru k Bobbymu. Dáme si panáka a zjistíme nějaký informace. Jo a tvař se pokud možno lidsky, uměláci jako ty tu nejsou častými hosty, tak ať nebudíš nějaký zbytečný pozdvižení. Kapišto?“ řekl jízlivě Pong.

„Rozumím,“ odpověděl Kokot, nastartoval motor a zamířil za světly. Vítr jim čechral vlasy a světla se přibližovala.

„Jeď támhle stranou do tmy, je tam malá pláž, kde schováme člun a do města dojdeme pěšky,“ ukázal Pong rukou Kokotovi směr.

Schovali člun a šli po písčité pláži. Pong sundal boty a očividně si výlet užíval.

„To je kurva vzdoušek, takovej nikde jinde není. A ten jemňoučekj písek, nejlepší na paty.“

„Pongu, budeme odpočívat nebo jdeme najít Kapitána?“ zeptal se Kokot.

„Neprud' a uživej si dokud můžeš. Půjdeme po pláži a támhle na druhý straně se vyškrábeme na cestu do města. Jestli tady Šéf je, tak ho najdeme a pobijeme všechny zmrdy, který maj v jeho únosu smočený prsty.“

Kokot něco zamumlal a mlčky následoval Ponga.

Po pěkné dlážděné cestě lemované palmami a bungalovy došli do plážového města postaveného z palmového dřeva, se střechami pokrytými palmovým listím a jedním barem s neonovým průčelím vedle druhého.

„Pongu, neuvěřitelné místo,“ pronesl Kokot.

„Já vím,“ odpověděl zasněně Pong a mlčky šel dál.

Zastavili u baru s velkou blikající vývěsní cedulí „*Bar u Bobbyho*“.

„Tak sme tady, Plecháči,“ řekl Pong a vstoupil.

Bar byl plný různorodých lidí převážně ze Země, spoře plážově oděných a v plné zábavě.

„Jdeme na bar,“ zakřičel Pong Kokotovi do ucha a prodíral se davem.

Odstrčil od barového pultu dva opilé jedince a posadil se na stoličku. Vedle něj se uvelebil Kokot a sledoval okolí.

„Slečno, dva rumy a Bobbyho,“ mávl na barmanku Pong.

Obsluha položila před Ponga a Kokota dva panáky.

„Pánové, tady máte rum, ale s Bobbym je to složitější.“

„Jak složitější?“ zeptal se Pong.

„Vy si vážně myslíte, že kvůli nějakým dvěma šaškům budu volat Bobbyho?“

„To si myslím. Taky si myslím ještě dvě věci. Za prvý nejsme šašci, za druhý zmáčkneš tlačítko pod kasou, protože jestli ho nezmáčknes ty, useknu ti ruku a zmáčku ho tou rukou sám.“

Barmanka se zarazila a dívala se do Pongova kamenného obličeje. Podívala se na Kokota, ale nehnul ani jednou umělou brvou, tak se rozhodla poslechnout a zmáčknout tlačítko.

Trapnou tichou chvílkou přerušilo prudké rozražení služebních dveří.

„Pongu, ty prasáku starej, rád tě vidím. Hledáš Blázna, žejo?“ vyběhl malý obtloustlý muž v bermudách a plážovém tričku.

„Vy ste tady všichni stejně oblečení kretění. Bobby, rád tě vidím a chci s tebou mluvit,“ pronesl stále s kamennou tváří Pong.

„Dobře, dobře. Chápu. Pojd'te ke mně dozadu,“ řekl viditelně nervozní Bobby.

Pong s Kokotem vešli dveřmi do soukromých prostor. Usadili se v plážových sedačkách u nízkého stolu a Pong si začal připravovat lajny.

„Vidím, že všechno při starým,“ pokusil se o vtip Bobby.

„To jo Bobby, ale novinka je, že sem nasranej a mám chuť někoho zabít. Vím, že tady Blázen s Urghou byl, ale nevím co se stalo. Takže vyklop všechno co víš nebo z tebe vyklopím tvůj tlustej hnusnej bachor,“ odpověděl nekompromisně Pong. Kokot mlčel a střídavě pozoroval Ponga a Bobbyho.

„Blázen přišel před několika dny na úplně běžnou návštěvu. Pozdravit, pokecat, dát pár rumů, představit Urghu. Měl mít schůzku s nějakým jihoameričanem kvůli obchodu a jako pokaždý, zamluvil si privátní salonek,“ začal Bobby vyprávět svoji verzi příběhu.

„Fajn. Schůzka proběhla?“ zeptal se Pong.

„Jo, proběhla, ale ti chlápci odešli brzo a Kapitán s Urghou hned po nich.“

„To je všechno?“

„Jo, pak už sem Blázna neviděl.“

„A kdo byli ti chlápci jihoamerický samozřejmě nevíš?“

„Pongu, nevím, ale mám pro tebe připravený video z bezpečnostních kamer.“

„Chytřej Bobby,“ zasmál se Pong.

„Pongu, už tě pár let znám a vím, jak moc umíš bejt důraznej. Nechci, abys ze mě odkrajoval kousky masa. Bylo mi divný, že se Blázen nepřišel rozloučit, tak jsem se chtěl pojistit,“ potil se Bobby.

„Ty máš ve VIP salonku kamery?“ zeptal se jakoby nasraně Pong.

„Nemám, to by nebyl VIP salonek, ale snad vám pánové budou stačit videa z chodby v nejvyšším rozlišení,“ oťrel si Bobby čelo.

„Bobby, stejně mi něco tajíš. Pokud nezjistíme ze záznamu, kdo jsou ti chlápci, vrátíme se,“ řekl Pong. Bobby se díval a mlčel.

„Myslím, že nechceš, abych se vrátil, že jo?“

„Ne, to myslím skutečně nechci,“ řekl Bobby a viditelně si oddychl.

„Kokote, to bychom myslím měli. Stáhni videa a analyzuj je,“ otočil se Pong ke Kokotovi.

„Bobby, Bobby. Kdyby tě Blázen neznal, už tady nejsi,“ dumal Pong a díval se na Bobbyho.

„Já v ničem nejedu, byl bych sám proti sobě.“

„To je mi jasný a fakt o těch jihoameričanech nic nevíš?“

„Ne, jen to...“ soukal ze sebe Bobby.

„Jen co? Z tebe to leze jak z chlupatý deky,“ netrpělivě mu skočil do řeči Pong.

„No, jen to, že přijeli soukromou lodí registrovanou v Nový Kolumbii.“

„Dobře a ještě něco?“

„Lod' odplula ten samý den, kdy zmizel Blázen.“

„To je všechno co víš a nebo ještě něco tajíš?“

„Pongu, to je vopravdu všechno, už sem ti fakt řekl všechno,“ odpověděl Bobby a oťrel si čelo.

„Bingo!“ vykřikl Kokot.

„Co máš, Plecháči?“ zeptal se netrpělivě Pong.

Kokot se odpojil od Bobbyho terminálu.

„Pongu, občané Nové Kolumbie, počestní obchodníci kokainem a marihuanou. Señor Morales.“

„Toho já znám, dalo se mu věřit. Trávu měl dobrou a Karlos si na kvalitu kokainu nestěžoval. Zajdeme do přístavu zjistit nějaký informace. Tady sme skončili.“

„Až Blázna najdete, pozdravujte ho a ať se zase staví,“ vymektal ze sebe Bobby, ale Pong s Kokotem mu nevěnovali pozornost. Zamířili rovnou do přístavu.

„Znám tam jednu kancelářskou kysu, ráda nám pomůže,“ řekl Pong. Kokot nic neříkal a mlčky šel chodníčkem z písku.

Vešli do kancelářské budovy a Kokot následoval Ponga, který prošel vrátnicí, aniž by reagoval na ochranku, která se stáhla do ústraní, jakmile spatřila meče a rozjetý Číňan zastavil až u výtahu. Vytáhl z útrobu ošacení magnetickou kartu, přiložil a přivolal výtah.

„Víš Kokote, znají mě. Ředitel je jeden z největších místních šéfů. Cokoliv přijíždí lodí musí projít místní kontrolou. Říkají tomu celní kontrola, ale normálně si berou desátek. Administrativa musí z něčeho taky žít,“ suše vysvětlil Pong Kokotovi situaci.

Zvonek cinkl, dveře se otevřely a odhalily obyčejnou kabinu v červeném sametu. Nastoupili a Pong zmáčkl jediné tlačítko. Výtah se pomalu rozjel a kabinou se rozléhala uklidňující havajská hudba.

„Pongu, proč jsme nešli po schodech?“

„Nejsou tady žádné schody. Všichni musí výtahem.“

„Vždyť je to jen jedno patro?“ podivil se Kokot.

„Můj umělý příteli, počkej až uvidíš ředitelův zlatý záchod. Zlatá je i trubka, kterou odtejkaj hovna dolů do nádrže. Tudy prochází veškerý zboží,“ smál se Pong a výtah konečně začal zpomalovat.

Výtahová kabina s trhnutím zastavila. Hudba přestala hrát a nějaký černoš otevřel vnější dveře.

„Massa Bob, jak máš? Co rodina a těch tvejch patnáct dětí?“ plácl Pong rukou černou obsluhu dveří přes pravé rameno.

„Massa Bob se mít dobře, massa Bob má sedumnáct dětí, massa Bob zdraví Ponga. Massa Blázen tu být nedávno. Něco zapomenout?“ odpověděl černoš.

„Massa Bob, nikam neodcházej, stavím se na kus řeči, až se budeme vracet,“ pousmál se Pong.

„Massa Bob nikam nepůjde, massa Bob počká,“ zasmál se Bob a zavřel výtahové dveře.

„A doufám, že máš navaříno, koupím pár géček,“ dodal Pong.

„Massa Bob má navaříno pořád,“ zasmál se zase Bob.

„Bob vaří nejlepší perník široko daleko. Škoda, že nikdy nechtěl vařit na kšeft,“ řekl během chůze Pong Kokotovi.

Zastavili u pozlacených dveří s nápisem 'Ředitel'. Pong zatahal za zlaté táhlo a na druhé straně se rozezněl zvonek, samozřejmě zlatý.

Dveře se otevřely a stál v nich havajský hromotluk.

„Ředitel vás očekává,“ řekl a poodstoupil.

„Nazdar Ahe, pořád šoustáš chlapečky?“ pozdravil ho Pong.

„Pongu, díky za optání, mám se dobře,“ odpověděl hromotluk.

„Je nahluchlej jak poleno, ale chlapečky píchá,“ řekl Pong Kokotovi a zamířili k pracovnímu stolu, kde seděl chlapík v havajském tričku, bermudách a plážových sandálech.

„Řediteli, hledáme Blázna. Prej ho viděli naposledy tady.“

„Rád tě vidím Pongu, byl tady s Kolumbijci. Señor Morales ho vzal na okružní jízdu svojí novou lodí.“

„Byl tady Blázen sám a nebo s ním někdo byl?“ zeptal se Pong.

„Jenom on a señor Morales s nějakou cizinkou.“

„Vypadalo, že jde Blázen dobrovolně?“

„Tvářili se jako dva obchodníci, kteří si chtějí zajet na ryby,“ odpověděl ředitel.

„Předpokládám, že se ještě nevrátili.“

„Ne, nevrátili, Pongu.“

„A nic neříkal, nevzkázal?“

„Jen to, že ho určitě budeš shánět, tak máš zůstat v klidu, přiveze ti jako omluvu zásilku nejlepšího kokainu, který je vyráběn v señor Moralesových kolumbijských továrnách.“

„Dobře, zůstaneme v klidu a počkáme než se vrátí. Vypadá to na běžnou obchodní vyjížďku. Půjdu za děvčkama. Díky pane řediteli,“ poděkoval Pong zachovávající si tvář profesionála.

„Pongu..,“ chtěl něco říci Kokot.

„Kokote, venku. Víme všechno co jsme chtěli vědět. Jdeme a ještě jednou mnohokrátě díky,“ řekl Pong a otočil se směrem ke dveřím.

Vyšli ven, dveře za nimi zabouchly a Pong si ulevil.

„Kurva, jebat, sráči zmrdrský zasraný. Šéf je v průseru. Vzkaz si asi pochopil a vypadá to, že musíme odjet do Kolumbie.“

„Pongu, já jsem si říkal, že ten vzkaz je poněkud zvláštní,“ řekl Kokot.

„Musíme jít,“ dodal Pong.

„Massa Pong, massa Blázen je v problémech. Řekl bych, že byl unesen spolu s tou slečnou, která ho doprovázela. Když nastupovali do výtahu nadával jak křeček, že džungle je zkurveně velká a hodinky mu v ní budou k hovnu,“ řekl Bob, když čekali příjezdu výtahu.

„Bobe, to už víme. Perník bude muset počkat, pozdravuj rodinu,“ odpověděl Pong a nastoupil do kabiny, která právě zastavila. Hudba se spustila a výtah pomalu rozjel.

„Kokote, že von si vzal ty hodinky, který si mu dal?“

„Je to možný, Pongu. Třeba ho budu moci přibližně lokalizovat,“ zamyslel se Kokot.

Pong s Kokotem došli na pláž, vytáhli člun na moře a zamířili k místu setkání. Při přibližování se ohlásil Pong do vysílačky a po chvíli ticha se ozval Karlos, že je připraven k vymoření.

Člun dorazil k hladině houpající se ponorce a Karlosem stojícím na můstku.

„To je panečku vzduch, podíval bych se na ostrovy. Kde máte doprdele Blázna s Urghou?“ přivítal navrátilce Karlos.

„Nemáme, byl unešenej,“ křikl Pong.

„Haha, věřím, že byl unešenej, jestli byl zase u Bobbyho,“ zasmál se Karlos.

„Ale ne tak unešenej, doopravdicky unešenej.“

„Jako, že je někdo unes?“ vyděsil se Karlos.

„Ne někdo, ale rovnou zasraný Kolumbijci. Až mi přijdou pod ruce, ze všech nadělám hromadu krvavýho kolumbijskýho bifteku,“ se vztekem v hlase se škrábal Pong na palubu.

„Karlosi, dostaneš souřadnice a musíme vyrazit k pobřeží Nový Kolumbie. Můj vůdce si vzal hodinky, které dostal darem, snad se mi ho podaří zaměřit. Naložím člun, zavřu poklop a přijdu na můstek,“ promluvil Kokot ke Karlosovi, protože velmi dobře viděl, že Pong je duchem jinde.

„Karlosi, udělej jak říkal Plecháč. Já se du připravit. Až budeme u pobřeží, zavolejte mě,“ řekl Pong a zamířil rovnou do své kajuty.

Kokot přišel na můstek zrovna ve chvíli, kdy Karlos dával lajnu koksu.

„Jsem tady, člun uschován, poklop zajištěn, nahrávám souřadnice a můžeš potopit tuhle plechovou rakev do vysílací hloubky. Požádám Franka, aby zkusil najít Kapitánův signál.“

„Rozkaz, Kokote,“ zasmál se Karlos a začal se s ponorkou nořit do teplých havajských vod.

Kokot zašel do Frankovy smrduté komůrky, vypnul pachová čidla a vstoupil.

„Franku, tady je smrada jako v tanku,“ řekl Kokot.

„Coco popotřebuješ?“

„Dám ti frekvenci a zkusíš najít signál Kapitánových hodinek. Zvládl bys to?“

„Nenění pproblém. Nanapiš mimi tatady nana papapír tutu ffrekvenci aa kokód.“

Kokot napsal na kus papíru frekvenci a identifikační kód hodinek, Frank si údajně prohlédl a sedl se ke svým přístrojům.

„Čičím bubudeme bblíž, titím lilíp.“

„Dobře, až najdeš signál, zavolej na můstek. Zkusíme ponorku vmanévrovat jak nejbliž bude možné, abys ho mohl přesně triangulovat.“

„Rorozumím, Kokokote,“ zamumlal Frank.

„Ještě jedna otázka, jakou potřebuješ hloubku? Na hladině plout nemůžeme a taky se nesmíme s ničím srazit,“ zeptal se ve dveřích Kokot na odchodu.

„Papadesát memetrů bubude dodostačujících.“

„Dobrá,“ odpověděl Kokot, zavřel za sebou dveře a šel za Karlosem na můstek.

Láhev absintu v Karlosově ruce jedovatě svítila.

„Karlosi, padesát metrů pod hladinu směr Nová Kolumbie.

„Rozkaz, ty jeden vůdče,“ zasmál se Karlos a popadl řízení.

Cesta trvala pár hodin a neudálo se během ní nic zvláštního, až na to, že se Jack příšerně zlil a Doktor byl ve svém psychedelickém světě.

„Kokokote, mamám sisignál,“ ozval se Frankův hlas.

„Výborně, de ho lokalizovat?“ zeptal se Kokot.

„Kokokote, mumusíte pplout popodél popobřeží. Už teted' vivím, žeže jeje zaza Aandami hhluluboku vv džudžungli.“

„Pust' mi sem data, ať je můžu hodit do počítače a zobrazit na mapě. Přejezd And mě příliš neláká,“ odvětil Kokot a díval se na jeden z monitorů, ve kterém se zobrazila mapa Kolumbie a malá červená tečka.

„Karlosi, budeme muset s Pongem na břeh a půjčíme si auto nebo rovnou letadlo. Signál se ozývá hluboko z džungle, která kdysi patřila Brazílii. Neuvěřitelný, jak Kolumbijci ovládli tuto část světa. Postavili v Manausu největší jihoamerický meziplanetární centrum s mnoha přistávacími drahami. Slušní konkurenti Číňanů,“ přemýšlel nahlas Kokot.

„Kokote, znám to tam ještě z dob, kdy sem obchodoval kokainem. Nebezpečný místo s ještě nebezpečnějšíma lidma,“ řekl Karlos.

„Je mi to jasný, vezmeme si jenom to nejnutenější, najdi poblíž nějakého většího města vhodnou zátoku, kde bychom se mohli s Pongem vyložit. Vy se opět ponoříte na dno a počkáte, až se vrátíme. Myslím, že to bude nejdřív za několik dní,“ zakončil hlasitou úvahu Kokot a odešel se připravit do kajuty.

„Pongu, připrav se, jdeme na břeh. Lokalizovali jsme Bláznovy hodinky,“ rozlehl se Pongovou kajutou Kokotův hlas.

„Výborně, už jsem nadrženej zabíjet. Blázne, Urgho, jsem na cestě!“ vykřikl Pong.

„Sejdeme se u průlezu,“ dodal Kokot a vypnul mikrofon.

Karlos se s ponorkou vynořil a Pong opatrně vylezl na palubu. Zkontroloval dalekohledem pobřeží a když se ujistil, že je všude klid a nikdo je nesleduje, označil ostatním, že mohou ven.

„Karlosi, instrukce máš, my jsme připraveni jít na břeh. Počkej, až zmizíme z pláže a ponoř se na pár dní někam ke dnu,“ řekl Kokot a slezl za Pongem do člunu.

Na břehu schovali člun a u hranice mezi stromy a kamením zamávali Karlosovi, který je sledoval dalekohledem z paluby. Když mu mezi stromy zmizeli z dohledu, slezl do ponorky, zavřel poklop a zamířil na můstek. Dal si lajnu, panáka, nakopl motor a zamířil do větší hloubky, aby nebudil pozornost. Čekalo ho pár dní nicnedělání.

„Pongu, jsme poblíž Tumaca. Zajdeme na letiště, koupíme letenky na nejbližší let do Manausu a poletíme jako obyčejní turisté. Nebudeme budit pozornost, nebudeme nikoho zabíjet, musíme se odsud nenápadně dostat. Chápeš?“ řekl Kokot.

„Chápu, ale my dva sme fakt nenápadní,“ zasmál se Pong.

„Mám pro nás havajské dokumenty. Jsme dva turisté na pěší cestě podél pobřeží,“ odpověděl klidně Kokot.

„My dva a turisté na nejnebezpečnější trase světa! Haha“ zasmál se Pong a zamyslel.

„No a proč vlastně ne, postaráme se o sebe. Tak my sme teda dva Havajani.“

Dostali se na silnici a vydali k městu. Silnice byla opuštěná, klikatá, vysekaná v úbočí hor a Pong s Kokotem si dali pěknou pěší túru, protože jako naschvál nejelo nic, co by si mohli zastavit.

Vyčerpaní dorazili na kraj města Tumaco. Zamířili k prvnímu baru, aby spláchli prach z cesty a zjistili, kudy se jde k letišti.

Barman je s nedůvěrou prohlížel, ale Pong důrazně objednal panáka, kterého kopl rychle do sebe. Tím se barman uklidnil a začal mít otázky. Kokot mu vysvětlil, že jsou turisté na cestě po Jižní Americe a rádi by viděli největší meziplanetární přístav tohoto světadílu ve světoznámém městě Manaus.

Barman chvíli mlčel. Pong dal ještě dva panáky a usoudil, že obsluha už má vyděláno dost. Kokot zaplatil a za další bakšiš si nechal vysvětlit cestu. Dvakrát denně prý létá linka a večerní poletí za tři hodiny.

Poděkovali a vydali se na cestu podle instrukcí, které dostali.

„Byl to ale podezřívavej parchant ten chlápek za pultem,“ řekl Pong.

„Trošku ano, ale penězi jsme ho přesvědčili, že jdeme jenom kolem a nechceme mu ublížit. Okradl nás dobře, trojnásobek ceny, ale nechtěl jsem dělat příliš chytrého,“ lakonicky pronesl Kokot.

Došli k letištní hale a zamířili k prodejním okénkům. Vystáli frontu a Kokot požádal paní za přepážkou o dvě letenky do Manasu na nejbližší volný let. Dozvěděl se, že mají kurevsky štěstí, protože jsou poslední dvě volná místa u toalet v zadní části stroje, odlétajícího za hodinu.

Kokot tedy koupil dvě letenky a odešli do odbavovací haly k nástupišti do letadla. Letuška je uvedla a posadila na jejich místa. Letoun nebyl nejmodernější a vnitřek vypadal obecně dosti jetě. Pong se usadil k okénku a Kokot vedle něj do uličky.

„Pongu, záchod pěkně páchne,“ řekl Kokot.

„Já nic necejtím,“ odpověděl Pong a zíral z okénka.

„Ale ucejtíš, až se dáme do pohybu,“ řekl Kokot a stáhl citlivost pachových senzorů.

Letadlo se dalo do pohybu. Celé se třásl a Pong vyděšeně sledoval spáru mezi motorem a křídlem.

„Pongu, co bys chtěl, nízkonákladová linka,“ řekl mu Kokot.

„To vidím,“ nervózně odpověděl Pong.

Letadlo vystoupalo do své letové hladiny a přestalo se otřásat. Pravda, byl akorát lehce cítit průvan a záchody začaly páchnout, přesně jak Kokot předpovídal.

Pong raději mlčel a sledoval z okna hřebeny And, Měsícem ozářené ohromné plantáže koky a fabriky v džungli pro výrobu omamného alkaloidu. Let probíhal v klidu, letušky roznášely hromady kokainu na stříbrných tácech, čas rychle tekla a brzy spatřili světla města Manaus. Byla hluboká noc.

Letadlo s klepáním přistálo a letušky vypustily sjetou smečku pasažérů do tunelu k odbavovací hale. Pong s Kokotem vyšli poslední, v letištní hale se příliš nezdržovali a zamířili k východu. Došli ke kontrole dokladů, kde stál důstojník v uniformě Manauské policie.

„Předložte doklady,“ požádal je.

Kokot podal důstojníkovi oba jejich doklady, které pečlivě prohlédnul a chvíli se díval na Kokota, pak na Ponga.

„Teda takový tahi'any jako ste vy dva, sem ještě neviděl. Jedete si užít našeho nejkvalitnějšího kokainu?“ vracel strážce doklady.

„Nejen to, říká se u nás, že je tu k setkání neuvěřitelná směska různých obyvatel z okolního vesmíru. Díky za doklady,“ řekl Kokot a schoval dokumenty do kabely.

„Občas potkáte ledaskoho. V poslední době tu máme na návštěvě hodně Hungů,“ odpověděl důstojník.

Pong s Kokotem se ocitli na rušné ulici s řadou stojících vozů taxislužby.

„Co uděláme?“ zeptal se Pong.

„Musíme najít hotel, vybalit techniku a lokalizovat Kapitána. Pongu, žádný kalení, žádný bordely a tudíž ani žádný děvky,“ pověděl Kokot.

„Kokote, to je jasný. Šéf má vždycky přednost.“

„Já jen, abys nemyslel hormony. Tamta dročka vypadá volně. Pojd,“ řekl Kokot a namířil rovnou k stojícímu vozu.

„Jste volný?“ zeptal se.

„Jo, chcete někam odvést?“ zareagoval taxikář.

„Hledáme nějaký klidný hotel nedaleko centra.“

„Nebude problém, šéfe. Nebude vadit, když vás dovezu do hotelu, se kterým mám dohodu? Něco si tím ještě navíc vydělám.“

„Hm. Pokud se jedná o čistý, tichý a klidný hotel, tak proč ne. Jsme jen turisté na cestě za dobrodružstvím.“

„Dobře, jedem,“ odpověděl taxikář a Kokot mávl směrem k Pongovi.

Číňan pochopil signál a začal se prodírat davem za Kokotem. Tyhle těsné masy ho rozčilovaly, trpěl paranoiou a obával se, že se vynoří nějaký útočník. Nevynořil se však žádný útočník, pouze malá blondatá holčička v bílé noční košilce, která zatahala Ponga za oděv.

Pong se zarazil, stiskl ukrytý nůž a rychle se otočil. Jeho pohled zamířil dolů a pak ji uviděl.

„Doprdele, holčičko, co chceš? Drobný?“ oddechl si Pong a místo nože vytáhl hrst drobných mincí.

„Pongu, já nechci peníze, musíte jít se mnou,“ řekla holčička.

„Jaktože znáš moje jméno, děvče?“ lekl se Pong.

„Prostě znám, musíte jít se mnou,“ odpověděla.

„To říká kdo, že musíme jít s tebou? Nikam nepůjdeme, jsme tu na výletě a nehodlám poslouchat nějakýho malýho spratka. Tady máš drobný a vrať se domů,“ řekl Pong, nasypal holčičce do dlaně několik drobných, otočil se a pokračoval v cestě za Kokotem.

„Kapitán Blázen má před sebou velký úkol a je zbytečně v problémech. Problém je Urgha a její bývalá práce. Ještě se uvidíme,“ ozval se Pongovi v hlavě holčičky hlas.

Otočil se, ale holčička už nikde nebyla. Zmizela v davu.

„Kurva divný,“ pomyslel si.

„Kde ses zdržel?“ zeptal se Kokot.

„Ty vole, měl jsem divnej rozhovor.“

„Divnej rozhovor?“

„Jo, s takovou malou blondatou holčičkou.“

„Co chtěla, peníze?“

„Ne, znala moje jméno a říkala, že Kapitán je zbytečně v průseru, do kterýho ho zatáhla Urgha. Chtěla, abysme šli s ní.“

„Jak mohla znát tvoje jméno a vědět o Kapitánovi? Řekl bych, že je to poněkud prapodivné,“ zamyslel se Kokot.

„Ty vole, plechovej. Vždyť sem říkal, že je to celý nějaký divný,“ reagoval nevrle Pong.

„Jedeme a nebo ještě někoho čekáte?“ skočil jim do řeči dročkář.

„Jo, jedem,“ odpověděl Pong a oba nastoupili.

„Vezmu vás do hotelu Pablo, úplně vobyčejnej, turisticky přátelskej hotel. Žádněj luxus, ale taky žádná špína,“ řekl taxikář a rozjel se.

Prosklené budovy svítící miliony světel, široké bulváry, hodně zeleně a zřetelný pořádek okamžitě zaujaly pozornost nově příchozích hostů. Manaus byl vystaven po válce mezi Novou Kolumbií a Brazílií zcela od základů, což bylo znát.

„Máme tu pěkně. Všechno díky obchodníkům kokainem.“

„Zajímavé, co kriminalita nejen mládeže?“ zeptal se Kokot.

„Skoro žádná od doby, kdy kartely vytvořily svoji vlastní policii. Nikdo nechce násilí ve městě, ve kterém žije. A zde žijí ti největší obchodníci, kteří vyváží mimo planetu. Díky jejich daním máme levné energie, palivo do aut a vlastně i bydlení. Kdo by si to chtěl rozházet se svým chleboďárcem, žejo?“ zasmál se taxikář a odbočil z bulváru. Jel ještě pár minut, než zastavil u slepé uličky s nenápadným hotelem s velkým nad vchodem svítím nápisem „Pablo“.

„Nelhal jsem, nejsme daleko od letiště a místo je to klidný. Nejlepší je, že hned támhle za rohem je velmi luxusní bordel,“ zasmál se řidič.

Pong vystoupil a prohlížel si okolí. Kokot mezitím vyřešil platbu, koupil aktuální mapu okolí, i když si ji tedy mohl zadarmo stáhnout, ale nechtěl budit pozornost a rozloučil se.

Taxi odjelo a Kokot s Pongem vstoupili do dveří hotelu.

Decentní prostory v latinskoamerickém stylu nepůsobily křiklavým dojmem. Vešli do vestibulu, který byl plný na první pohled zcela normálně působícími návštěvníky. Vystáli frontu na recepci a Kokot požádal o pokoj.

„Máte rezervaci?“ zeptala se recepční v kostýmku.

„Ne, dovezl nás sem taxikář z letiště, že prý nám to tu bude vyhovovat,“ odpověděl Kokot.

„Manuel, volal mi před chvílí, že přivezl dva exotické hosty. Předpokládám, že hledáte tichý, klidný a čistý pokoj s balkónem?“ usmála se recepční.

„Přesně to hledáme, krásko,“ zasmál se na oplátku Pong a bylo na něm vidět, že myslí na prasárny.

„Tak to jste tu správně,“ odpověděla slečna a předala Kokotovi dvě vstupní karty do pokoje.

Kokot s Pongem poděkovali a postavili se do fronty před výtahem. Než na ně přišla řada, rozhlíželi se po prostoru. Bar, malé kasino, obchod s oblečením a restaurace. Vše co obyčejný pocestný může potřebovat.

„Příšerná fronta,“ zamručel Pong.

„Celkem ubývá,“ odpověděl Kokot a pokračovali v mlčení dokud na ně nepřišla řada.

Liftboy vypustil cestující směrem dolů a dvojice cestovatelů mlčky nastoupila. Kokot podal uniformovanému trpaslíkovi kartu. Ten ji přiložil k čtečce v dětské výši a vrátil Kokotovi. Výtah se rozjel do třetího patra.

„Zase vejtah,“ zamručel opět Pong.

„Určitě ne poslední,“ odpověděl Kokot.

Výtah s hučením zastavil, trpaslík otevřel dveře a promluvil trpasličím hlasem.

„Dveře číslo 265, na konci chodby.“

Cinkl, dveře se zavřely a výtah odhručel pryč.

„Debil,“ prohlásil Pong a vyrazil vstříc dlouhé chodbě s červeným kobercem a dřevem obloženými stěnami. Kokot kráčel pár metrů za ním a houpal kufrem v ruce.

Zastavili na konci chodby, přesně jak řekl trpaslík. Kokot použil kartu a dveře se otevřely. Vstoupili.

Prostá malá rudě vymalovaná chodba s několika věšáky, skříní a botníkem, jenž ústila do společenského pokoje, ze kterého se dalo dostat do koupelny se záchodem, ložnice a pokoje pro děti.

„Pongu, chceš se mnou spát na letišti?“ zeptal se Kokot.

„Nedělej si ze mě prdel, stejně nikdy nespíš,“ lehce se vylekal Pong, protože si vzpomněl na madam Kawasaki a její drobnou úchylku.

„Hlavně mám Pongu práci. Musím rozložit techniku a začít pátrat po hodinkách. Kde jsou hodinky, tam je i můj vůdce a kde je vůdce, je i Urgha. Na to nezapomeň,“ řekl Kokot a otevřel kufřík.

Pong se díval po krabičkách, kterým vůbec nerozuměl a rozhodl se jít do ložnice leštit zbraně. K zabíjení dřív nebo později dojde a chce mít všechn kov čistý. Kokot jen bokem zaregistroval, že Pong zmizel do pokoje, protože se věnoval zapojování přístrojů. Nechtěl ztrácet ani vteřinu vzácného času.

Sestavení mu zabralo nějaký ten čas a když měl hotovo, viditelně si odfoukl. Zašimralo ho lehce v žaludku a Kokotovi doteklo, že si zapomněl vyměnit olej. Od té doby, kdy to válí s touto partou pošuků měl čerstvého oleje dostatek a nejradši by se nakopal do prdele, protože blahobyt otupil jeho pozornost k vlastnímu umělému tělu. Přeci jen nebyl nejmladší a občas si v duchu říkal sám pro sebe, aby ho nikdo neslyšel, jestli by nebylo lepší odejít na důchod, otevřít si někde na nějaké zastrčené planetě malý obchůdek s kvalitním olejem a malým barem pro návštěvníky. Mozeček s Mazlíčkem by byli báječnou atrakcí, jenž by určitě přitáhla zvědavce.

Opustil úvahy o své budoucnosti ve chvíli, kdy měl lokalizační zařízení sestavené. Podíval se z okna a zjistil, že mají výhled do velkého vnitrobloku. Potřeboval tři trigonometrické body, na které by umístil malé přijímací antény, kvůli přesnému zaměření.

Protože Pong leštil svoje zbraně, usoudil, že sešplhá po hromosvodu a rozmístí antény sám. Rozhlédl se po pokoji a tiše vytratil. Sešplhal na zem, přepnul na noční vidění a rozhlížel se. Stále ještě byla tma, ale východ Slunce již brzy nastane. Vyhlédl si nevhodnější střechy, zapnul přenosný generátor maskovacího pole a říkal si, jaký to byl dobrý nápad přibalit ho do kufru. Vyšplhal na střechu po okapové trubce a začal rozmisťovat jednotlivé krabice s přijímačem. Práci mu značně usnadnilo, že celý blok pokrývala společná střecha a energie na přeskakování nad ulicemi měl dost. Připadal si jako Batman. Toho měl také rád, ale ne tak jako Hitlera.

Dokončil práci a přeskákal zpět na hotelovou střechu. Zkontroloval jestli je vše v pořádku a jednotlivá zařízení spolu pracují a komunikují jak mají, naposledy se rozhlédl a podíval po střechách, na kterých již první paprsky rodicího se slunečního světla kreslily jasnou svítící linií, která se rozlévala k okrajům obzoru a zvýraznila panorama města Manaus. Uznal, že vidí nádhernou scenérii, ale Blázen měl prostě přednost. Začal šplhat po jednom z hromosvodů zpět do zahrady.

Jak si tak v klidu šplhal, zaregistroval z jednoho otevřeného okna hlasy. Zpomalil a zaposlouchal se.

„Pronajmeme si sklad a nikdo nezjistí, že máme iluminium schovaný v týhle ztracený soustavě,“ řekl hlas.

„Souhlasím a navíc je tu pěkně. Mohli bysme koupit nějaký barák a zvát si obchodní partnery sem,“ odpověděl druhý hlas.

„Nejdřív musíme dořešit osud posledního nákladu. Každou chvíli by nás měli vyzvednout,“ řekl první hlas.

Kokot nahlédl opatrně oknem a spatřil dva Hungy. Prohlédl si jejich luxusní a barevné oblečení a usoudil, že to budou pašeráci. Kdosi najednou zazvonil a první muž otevřel dveře.

„Půjdem?“ zeptal se.

„Jdeme,“ odpověděl hlas a jeho původce nebyl vidět.

Hungové odešli a zavřeli za sebou dveře.

Kokot rychle slezl do zahrady a přeběhl k drátu vedoucím vedle okna jejich pokoje. Vyšplhal se do pokoje právě včas, aby narazil na Ponga ve spodním prádle, jak s lesknoucím vytaženým mečem chodí po místnosti a hledá parťáka. Kokot se za něj postavil a vypnul maskování.

„Baf,“ vybafl. Pong se vylekal, otočil a zastavil meč milimetr od krku Kokotova.

„Plecháči, ty seš kretén, málem sem tě zabil. Kde si byl, ty jeden debile? Sem se vyděsil, že sem propásl bitku,“ vyhrkl ze sebe Pong.

„Promiň, myslel sem, že se vrátím dřív, než si všimneš, že sem zmizel. Byl jsem rozmístit antény, abych mohl triangulovat hodinky našeho Vůdce. Navíc sem náhodou něco zjistil,“ vysvětlil Pongovi Kokot.

„Co si zjistil, ty vole?“

„Jsou tu Hungové, pašeráci a obchodníci iluminiem a mají schůzku s někým ohledně ztraceného nákladu.“

„Myslíš, že je to ...?,“ začal přemýšlet hlasitě Číňan.

„Jo, přesně o ni se jedná. Hledají Urghu a nejspíš ji i našli. Musím se dát do práce a najít Blázna.“

Kokot pustil počítač a začal pátrat po frekvenci hodinek. Našel ji a začal triangulovat pozici.

„Pongu, běž si zabalit své vyleštěné nástroje, za dvě hodiny vyrážíme.“

Čas uběhl rychle a Pong se během úderů posledních sekund limitu, který určil Kokot, zvědavým hlasem zeptal.

„Našel si ho?“

Kokot chvíli mlčel a pak odpověděl.

„Našel. Musíme do džungle.“

„Jak do džungle?“

„Pongu, normálně do džungle. Signál hodinek přichází sto kilometrů jihovýchodně od Manausu z džungle. Podle satelitních map by tam měla být malá fabrika a poblíž nějaká domorodá vesnice. Takže bych navrhl nezdržovat se, jdeme koupit lístek na autobus. V té vesnici dodržují staré zvyky a jednou z atrakcí je zmenšování lidských hlav. Máme cíl a budeme nenápadní.“

„Kokote, s tou nenápadností mě sereš. Já chci vidět krev, kurva drát,“ zamručel Pong, ale sbalil si své nástroje a postavil ke dveřím. Kokot vzal jen ty nejnnutnější věci, zacvakl kufr a přidal se k Pongovi.

Prošli dlouhou chodbou a přivolali výtah. Výtahové dveře otevřel ten samý trpaslík, který je vezl nahoru.

„Pánové si přejí dolů?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Kokot.

„Pánové jdou na výlet?“

„Ano, trpaslíku. Našli jsme v průvodci vesnici, kde zmenšují lidské hlavy,“ řekl nevrle Pong.

„Hahá, vesnice Ashuar. Tam žijí velmi příjemní lidé. Umí zmenšovat nejen uříznuté lidské hlavy,“ zasmál se trpaslík.

Pong se podíval po Kokotovi, ten mu pohled opětoval a raději mlčeli.

„Přeji pánům příjemný výlet,“ rozloučil se s nimi trpaslík, když zastavili v přízemí.

Kokot se vydal k recepci vytáhnout z obsluhy nějaké informace o nejbližším autobusovém nádraží. Chvíli něco vybavoval, pak Kokot poděkoval a vrátil se k Pongovi, který zrovna studoval barovou obsluhu.

„Jdeme, hotelový taxík nás odveze.“

Před hotelem již čekal stejný taxík, který je včera přivezl, včetně stejného řidiče.

„Ty seš prej Manuel, říkála kočička na recepci,“ nastoupil Pong.

„Prej chcete na autobusák,“ řekl Manuel.

„Ano, chceme jet na výlet obdivovat zvyky původních obyvatel. V průvodci Lonely Planet píšou o několika zvláštních domorodých kmenech,“ vysvětlil Manuelovi Kokot.

„Chachá,“ zasmál se Manuel, „klasičtí turisti. Zmenšování lidských hlav v Ashuaru, pak si zajet zafetovat s indiánama do Santo Daime a když přežijete ty jejich dryáky, zakončíte výlet v první poválečné svobodné laboratoři seňora Moralese, která dnes slouží jako muzeum pro turisty s pěkným dějepisným výkladem o historii kokainu ve svobodné Nové Kolumbii.“

„Něco v tom smyslu,“ podotkl Kokot a raději zmlkl. Obyčejní turisté, pomyslel si a v duchu se zasmál.

Manuel je dovezl na autobusové nádraží, Kokot zaplatil a vystoupili.

„Až potkáte jaguára, hledejte modrookou dívenku,“ rozloučil se Manuel, dupl na plyn a ve smradu kouře gum zmizel v dáli bulváru.

Pong s Kokotem vstoupili do klasické kolumbijské autobusové haly. Ruch domorodých obyvatel, různých turistů a jiných cizinců, do toho řev různého zvířectva, ozývající se z přepravních beden.

„Ty vole, tady fakt budem nenápadný,“ řekl Pong a rozhlížel se po hale.

„To budem, jdem pro lístky,“ zavelel Kokot a začal se prodírat davem k prodejním okénkům.

Postavili se do fronty, kterou odhadli jako nejkratší a čekali až přijdou na řadu. Po většinu doby mlčeli, akorát občas Pong něco zamručel ve smyslu „kurva drát jebat fronty“, ale to Kokot přešel zase mlčením.

Zhruba asi po půlhodině přišel jejich čas. Kokot se sklonil k mluvítku a požádal o dva lístky do Ashuaru.

„Tak dva lístky do Ashuaru, další narkoturisti na výletě. Odkad' jste?“ zeptala se silná míšenka sedící za pultem.

„Havaj, zlatíčko,“ odpověděl Kokot.

„Tam musí být nádherně. Tady máte, nástupiště 38 odjezd za dvě hodiny,“ odpověděla míšenka.

„Je tam nádherně, někdy musíte přijet na návštěvu,“ odpověděl Kokot.

„Podívejte se kde žiju a pracuju, já můžu jen snít. Další prosím,“ odpověděla žena a přestala se Kokotovi věnovat. Rozloučil se a šli na nástupiště, protože v chaosu nádraží se necítily úplně nejlépe. Přeci jen byli navyklí VIP salonkům, VIP vstupům, privátní přepravě a jiným výhodám poskytovaných obchodními partnery.

Protlačili se na nástupiště a začali odpočítávat čas do příjezdu autobusu. Pong se ponořil do svých pornosnů a Kokot nenápadně sledoval okolí.

„Pongu, autobus už je tady, prober se,“ zacloumal Kokot Pongem.

„Co, co, co je? Jsem ve střehu,“ vypadl Pong ze sna a Kokot měl co dělat, aby udržel jeho ruku s mečem schovanou.

„Autobus už je tady, odjíždíme.“

„Kokote, tady je lidí jak nasráno. To se mají všichni vejít?“ zeptal se probraný Pong.

„Jo, bude to těsný.“

Fronta pomalu ubývala a pomalu se přibližovali k nástupním schůdkům do žlutého autobusu s domorodým řidičem.

„Á, vás ještě neznám. Pojedete poprvé, že?“ zasmál se.

„Ano, tady máte lístky,“ řekl Kokot.

Řidič je prohlédl a vrátil.

„Koukám, jedete do Ashuaru na konečnou, tak to se posaďte vedle mě do první řady, budeme si cestou povídat. Rád poslouchám vyprávění z cizích zemí. To víte, já se moc nikam nedostanu.“

„Pane bože, kurva drát,“ zahučel Pong.

„Nebojte se, nebudeme žvanit celou dobu,“ zasmál se řidič. „Vám asi nikdo neřekl, že cesta, kterou pojedeme, se přezdívá ‚Cestou smrti‘?“

„Ne, to nám kurva nikdo neřek,“ zahučel Pong a posadil se na určený místo s pěkným výhledem velkým čelním sklem.

„Važte si toho, že sedíte takhle blízko východu. Pokud bude potřeba rychle vystoupit v případě problémů, jste ve výhodě.“

„Jakých kurva problémů?“ zeptal se zase Pong.

„Cestu smrti prosekali uprchlíci za války. Doslova mačetami, lopatami a holejma rukama prosekali džunglí sto kilometrů dlouhou silnici za hranice tehdejší válečné zóny. Desetitisíce lidí tehdá zemřely, silnice je lemovaná jejich kostmi a některý úseky jsou zasekány do úbočí hor svažujících se do hlubokých údolí. Sesuvy a přepadení jsou nejčastější důvody úmrtí na cestě. Nikdy nevíte, jestli se dostanete do cíle.“

„Přepadení říkáte?“ zbystřil lehce Pong.

„Občas se podaří, ale většinou stačí výkupné, které vozím s sebou. Neříkal bych tomu ani vlastně přepadení, jako povolení ke vstupu na jednotlivá domorodá území a neříkal bych vlastně ani výkupné, ale spíše celní poplatek. Všechno máte započítáno v ceně jízdenky. Soukromým armádám našich narkopodnikatelů se už podařilo nastolit docela pořádek. Nikdo nechce, aby byli naši hosté okrádáni,“ zasmál se řidič.

„Vy jste z jakého kmene?“ zeptal se Kokot.

„Z vesnice Ashuar,“ zasmál se řidič, zavřel dveře, nastartovat motor a rozjel pomalu autobus.

Vyjeli z autobusového nádraží a řidič zamířil k hlavní městské výpadovce. Samotný vůz překvapil Ponga rychlostí, jakou se řítí.

„Až najedeme na cestu smrti, zpomalíme. Džungle nám nedovolí jet příliš rychle,“ řekl nahlas řidič, jakoby pochopil překvapení neznámých cestujících.

Nelhal, velmi rychle opustili světla velkoměsta, projeli průmyslovou zónou a nekonečnými skladišti, silnice se zúžila a povrch znatelně zhoršil. Světla silničního osvětlení zanechal autobus za sebou a cestu osvětlovaly pouze silné reflektory vozu, které odhalovaly kamenitou cestu lemovanou z obou stran zelenou hradbou džungle.

„Nemůžu jet příliš rychle, kdyby byl přes silnici padlej strom. Odkad' vůbec jste vy dva?“ zeptal se řidič.

„Z Havaje, cestujeme kontinentem a hledáme zajímavá místa, která bychom mohli navštívit. Máme elektronického průvodce,“ odpověděl Kokot na otázku.

„Hmmm, další klasičtí narkoturisté. Vás sem jezdí...“

„To říkají všichni, od letiště, přes hotel až po autobusový nádraží. Asi je to na nás vidět,“ zasmál se Pong.

„Je, pravda. Jsme bezpečná země, díky drogám a penězům z nich tu máme celkem bezpečno.“

„My jsme zde poprvé, tak jsme zvědaví na další milé lidi,“ řekl se zamyšleným výrazem v obličeji Kokot a česal si knírek.

„Že se vůbec neptáte, jak je na Havaji?“ zeptal se lehce podezřívavě Pong.

„Neptám, protože jako mladej sem tam jednou byl a pomatuju si, že je tam kurevsky hezky.“

„Co jste tam dělal?“ pokračoval v malém výslechu Pong.

„Zkoušel se uchytit, chtěl jsem dostat občanství, ale musel jsem se vrátit. Umírající matka a nemocný otec. Nedalo se svítit.“

„Smutnej příběh,“ uklidnil své skoro neznatelné podezření Pong.

„Doprdele,“ vykřikl řidič a prudce zabrzdil.

„Co se děje,“ zeptal se Pong a ruku si strčil pod oděv.

„Celní kontrola, jdu vyřídit úřední záležitosti,“ odpověděl řidič, vzal příruční tašku, otevřel dveře a vyrazil ke světlu.

Uběhlo pár nekonečně dlouhých minut, než se vrátil.

„Všechno v pořádku, můžeme pokračovat,“ řekl, usadil se, nastartoval a mlčky rozjel autobus.

„Já se těšil na krev,“ zamručel Pong a klidnil zpěněné hormony.

Řidič dělal, že nic neslyšel.

Cesta pomalu ukusovala kilometr za kilometrem a začalo se rozednívat. Slunce odhalilo příkré skály a v nich vysekanou úzkou cestu. Pong se podíval z okénka a zjistil, že pod ním je několik desítek metrů hluboký sráz, od kterého oddělovalo kola autobusu maximálně deset centimetrů.

„Doprdele...“

„Přesně,“ odpověděl řidič a poeticky dodal, „až přejedeme tyhle hory, dostaneme se konečně na území skutečného nekonečného pralesa. Druhá věc, za kterou jsme narkoobchodníkům vděční. Omezili těžbu dřeva a chrání původní obyvatelstvo. Nebo ty zbytky, který nás zůstaly. Prales se rychle obnovuje a vytěžená místa pomalu zarůstají. Na konci hor je obchodní stanice, tam vyhodíme část cestujících a pak pojedeme rovnou do cíle naší společné cesty. Krásným zeleným pralesem...“

„Fajn, tak nesněte a soustřeďte se na cestu, šéfe,“ řekl Pong a snažil se nedívat dolů.

Kolem poledne dorazili k obchodní stanici, kde bylo pár domů, malý hotýlek a benzinová stanice. Podstatná část cestujících vystoupila a autobus zůstal skoro prázdný.

„Nevypadá to tu na první pohled jako důležitá přestupní stanice. Teď už všichni půjdou po svých vlastních nohách k rodným kmenům. Některé čeká i několikadenní putování džunglí úzkými stezkami, než dojdou domů,“ otočil se k Pongovi a Kokotovi řidič.

„Vyrazíme dál, do večera jsme v Ashuaru,“ nahodil motor.

Pong se rozhlédl po sedadlech. Pár domorodců, několik beden se slepicemi a králíky, několik ležících psů a žádní jiní turisté.

Jako přímka rovná silnice vedl poslední úsek skrz zelenou masu džungle.

„Nejsnazší část celého stavby, prosekat rovnej úsek až k tehdejší hranici,“ promluvil řidič.

Když nikdo neodpověděl, pootočil se a viděl, že Pong spí a Kokot se věnuje jakémusi plochému zařízení s displejem. Usoudil, že asi nemá smysl začínat nějaký hlubší rozhovor a ponořil se zpět do řízení. Zapnul tempomat, zapálil cigaretu a kochal se zelenou krajinou ozařovanou pomalu zapadajícím sluncem.

Tma byla asi hodinu, když autobus dojel i s cestujícími do vesnice Ashuar. Zastavil na udusaném hliněném plácku, kde se seběhla skupinka zvědavců.

Pong s Kokotem vystoupili a začali se rozhlížet.

„Plecháči, tady asi hotel nenajdem,“ pronesl polohlasně Pong a v duchu si říkal, v jakýžto zasraný díře to skončili.

„Hotel fakt nenajdete, ale je tu taková malá hospoda s několika pokoji pro hosty. Žádný luxus, ale přespat se tam dá,“ ozval se řidič, který zamykal autobus.

„Pojďte za mnou, s vámi turisty je pokaždý stejnej problém. Někam přijedete a doufáte, že se o vás někdo místní postará. Pojďte utratit něco ze svých peněz a ochutnat místní pivo.“

Pong se podíval po Kokotovi, ten kývl.

„Přesně jak říkáte, aspoň poznáme nové lidi,“ pousmál se Kokot a šel za řidičem, který mizel ve tmě neosvětlené ulice mezi dřevěnými stavbami.

Zastavili u dřevěného domu s žárovkou osvětlující strohý nápis „*Bar & Spaní + Dobré ranní srání*“.

„Jsme tady, švagr nás rád uvidí,“ řekl řidič.

„Co znamená to '*dobré ranní srání*'?“ zeptal se blbě Pong.

„Dobře se tady sere, hlavně ráno za svítání. Máme tu jedinečné etnooalety,“ odpověděl řidič.

„Etno... co?“

„Chodíme srát jako předci, do džungle na speciální místa,“ řekl řidič a vstoupil do dveří.

„Nazdar ty starej brachu,“ zvolal řidič a rozeběhl se k chlapíkovi u pípy.

„Nazdar, zmrde, že už seš zase zpátky,“ odpověděl týpek.

„Je víkend, zdržím se. Musím za ženou, podívat se na děti a tak. Ale nejdřív si dáme pár pivek, přivedl jsem hosty,“ řekl řidič.

„Zase si přivezl nějaký narkoturisty, kteří se chtějí zpravit v džungli a pak se vysrat v jednom z našich přírodních hajzlů?“

„Jo, něco takovýho.“

„Tak to vítejte, já jsem Juan a budete u mě bydlet. Dostanete pokoj číslo jedna, jen pro vybranou klientelu,“ zasmál se Juan, rozdal sklenice a rozlil pivo.

Počla menší pitka, během které si domorodci všimli, že s Kokotem není něco úplně v pořádku, když nepije pivo. A ten jeho zvláštní knírek, vypadal tak uměle.

„Chtěl bych se zeptat pánové. Neprojeli tu někdy v posledních dnech jiní turisté z Havaje?“ zeptal se opatrně Kokot.

„Takových výrazných cizinců bychom si určitě všimli, nemyslíte zvláštní pane? Vy určitě nejste původní Havajan, že?“ zeptal se Juan.

„Máte skvělý postřeh, nejsem Havajan,“ odpověděl Kokot.

„Já jsem si to myslel a váš přítel určitě také není původní Havajan,“ pokračoval Juan.

„Chrm, já taky nejsem Havajan,“ řekl Pong, kterému místní pivo začínalo zamotávat jazyk, „to je silnej sráč, z čeho to vaříte proboha?“

„Ze spousty věcí, hlavně tedy z hlav,“ zasmál se Juan.

„Z čehože...?“ zamektal Pong a vyběhl směrem, kterým nápis naznačoval toaletu.

„Váš přítel toho mnoho nevydrží, že? Malej fórek,“ smál se Juan a řidič.

„Hlavy ale zmenšujete?“ zeptal se Kokot.

„Jo, většinou vepřový a nebo opičí. Občas dovezou pozůstalí hlavu nebožtíka, kterou si chtějí nechat na památku nebo jako talisman pro ochranu domácnosti,“ vysvětloval Juan.

„Zajímavé, počkám, až se vrátí můj čínský přítel a odvedu ho do postele. Vypadá velmi společensky unaven. Zítra bych rád viděl, jak probíhá zmenšování hlav,“ řekl Kokot a začal být lehce netrpělivý, protože si nebyl jist, jestli to Pong s hraním nenápadného trošku nepřehnal.

Pong natáhl do nosu čerstvý vzduch a trochu perníku. To hnusný pivo s trapnými vtipy mu neudělaly dobře a potřeboval vydýchat chuť zabíjet. Cítil jak meth uvolnil napětí ve vnitřnostech a střevy probublával obsah. Potřeboval se někde vysrat. Všiml si vyšlapané cestičky, tak po ní vyrazil. Došel k dřevěné konstrukci pokryté velkými listy a otevřel dveře. Přivítala ho díra plná hoven, přes kterou byla natažená tyč se dvěma madly po stranách pro pevnější uchycení.

„Můj ty posranej bože,“ pomyslel si Pong, zvedl oblečení a usadil se na tyč.

Vysral se a s úlevou vracel zpět. Když ho něco zatahalo za oděv. Pong se otočil a spatřil tu samou modrookou blondatou holčičku, kterou již jednou viděl.

„Co...?“ vyhrkl.

„Pongu, já jsem ti říkala, že máte jít se mnou. Už vám zbejvá jenom malý kousek cesty, abyste našli toho koho hledáte. Kapitána Blázna a jeho průvodkyni,“ řekla holčička.

„Můžeš mi aspoň říct, kde kurva sou?“

„Už mě nepotřebujete, jste velmi blízko,“ odpověděla holčička, pustila se Pongova šatu a pozpátku odcupitala do tmy.

„Co to kurva...?“ zahučel Pong a pokračoval v chůzi.

„Plecháči, to pivo je příšerně silný, musím si jít lehnout, motá se mi hlava,“ opilecky promluvil Pong po návratu mezi společnost.

„Můj příteli, chápu, že nejsi zvyklý pít, pojd'mež, pánové nás dozajista omluví,“ řekl milosrdně Kokot, sebral do jedné ruky kufr, druhou podepíral Ponga a odváděl ho do pokoje.

„Kokote, zase sem ji viděl,“ řekl Pong, když zmizeli z doslechu.

„Koho si zase viděl?“

„Tu malou modrookou blond'atou holčičku z letiště.“

„Silný pivo, Pongu,“ zasmál se Kokot.

„Nemyslím,“ zamručel Číňan.

„Nevadí, nemysli. Já zatím zkusím zaměřit signál, je velmi silný. Jsme blízko, velmi blízko.“ Vstoupili do prostého pokoje s okny bez skel a dvěma hamakami pro spaní.

Pong se probudil do krásného rána. Kokot už měl sbaleno a čekal jen na něj.

„Sem asi vytuhnul.“

„Vytuhl, Pongu. Pravdu máš. Já mám zaměřeno, koupíme jídlo a vodu na cestu, zaplatíme za nocleh a vyrazíme do džungle. Čeká nás sto kilometrů pěší chůze.“

Pong se zcivilizoval, dal si ranní lajnu perníku, pročísl vousek a zkontroloval zbraně.

„Sto kilometrů? Jsem natěšen zabítet a prolévat krev nepřátel, tak ať to stojí na konci cesty za všechnu námahu,“ spokojeně prohlásil.

U výčepu nikdo nebyl, pouze žena, kterou z večera znali jako Juanovu manželku.

„Chceme zaplatit a rozloučit se, půjdeme o dům dál,“ řekl lascivně Kokot.

„Dobrá. Doufám, že se vám u nás líbilo,“ řekla žena.

„Líbilo. Kdepak je Juan?“

„Musel odejít za prací, to víte, tady není Havaj,“ usmála se žena a ukázala Kokotovi účet. Zaplatil převodem a ani se nedivil, že i zde mají platební terminál.

„Kam máte vůbec namířeno?“ zeptala se ještě žena.

„Do džungle, za dobrodružstvím podle průvodce,“ odpověděl Kokot a zabouchli za sebou dveře. Stáli na hliněné nezpevněné cestě a Kokot ukázal na jednu ze stezek, které se nořily do pralesa.

„Plecháči, seš si jistej?“

„Na sto procent.“

Pong s Kokotem se na své záchranné cestě ponořili do hlubin amazonské džungle.

„Ty, Plecháči, seš si fakt jistej, že jdeme dobře?“ zeptal se Pong, když stáli před vysokou skalní stěnou a kdesi nad jejich hlavami viděli vstup do jeskyně.

„Pongu, podívej se na ty značky pořádně. Myslím, že šipka vytesaná ve skále ukazující k jeskyni je celkem výmluvná,“ odpověděl Kokot.

„To je, já sem jen myslel, jestli mapy neříkají něco jiného. Mám věřit, že Šéfa táhli těmahle stokama?“ dumal Pong.

„Mohli ho vzít autem po silnici.“

„Jak po silnici?“

„Pongu, normálně po silnici, autem. Jak myslíš, že se dostávají turisté do muzea kokainu?“

„Fajn a proč my dem tedy džunglí jak dva pitomci?“

„Protože se tam musíme dostat nenápadně, ne? Strategie ti nic neříká?“

„Achjo, Plecháči. Vylezeme do jeskyně a projdeme na druhou stranu,“ řekl Pong a začal šplhat ke vstupu do jeskyně.

„Pěkně zkurvená tma,“ zamručel Pong, když se podíval do hlubin jeskyně.

„Vzal jsem čelovky, posvítíme si na cestu,“ odvětil Kokot a vyndal z batohu dvě čelovky.

Nasadili si je a Pong vytasil svůj meč.

„Kdoví, co tady čeká, aby nás překvapilo a zabilo,“ dodal.

Postupovali jeskyní a prostor osvětlovaly kužely světla lamp.

„Plecháči, my jdeme po nějaký turistický stezce, žejo?“ zeptal se Pong, když si všiml asi desátého vytesaného symbolu s několika čísly ve zdi jeskyně. Ona vlastně i ta chodba vypadala, když už ne uměle, tak značně upravená pro snadnější průchod.

„Cos čekal? Středověk? Jsme v úkrytech uprchlíků z první vlny. Tady přečkali výbuchy atomových bomb a když přešla atomová zima odešli na sever. Aspoň tedy píšou v průvodci.“

„Co tam ještě píšou?“

„Pongu, co by psali, nic důležitýho, už jen, že po odchodu uprchlíků jeskyně obsadili mutanti nejen lidští, když byli v období revitalizace po válce zabíjeni a vytlačováni. Místní džungle je mutanty nasáklá a návštěvy se doporučují jen zkušeným turistům se schopnostmi zabíjet.“

„Ty my máme,“ řekl Pong a viditelně ho začal výlet konečně bavit.

„Já sem ti chtěl udělat radost, když už jsme neměli čas okusit nějaké rozkoše v místních podnikách, aby sis užil trošku toho napětí. V bulletinu píší, že máme očekávat lidské zrůdy, přerostlé pavouky a další mutanty postjaderného pekla.“

„To zní velmi lákavě,“ nadchl se Pong a vyrazil pár metrů před Kokotem s nastraženými ušima lovce.

„Co píšou na tý desce, Plecháči?“

„Novokolumbijský klub turistů zde varuje návštěvníky, že se ocitli v zóně mutantů. K východu zbývá jeden a půl kilometru po šipkách. A přejí nám šťastnou cestu.“

„Fajn, slyším nějaký přibližující se zvuk. Plecháči vem si zbraň, cítím krev,“ řekl stručně Pong ve chvíli, kdy se v kuželu světla jeho čelovky objevil první lidský mutant.

Odporné lidské zvíře zakvičelo jak porážené podsvinče, když Pongův meč přetřel jeho hrdlo.

„Tak pojd'te zmrdi, čekám na vás,“ máchal meči nad hlavou a čistil chodbu od jednoho mutantu za druhým.

Ostrí Pongových mečů pronikalo těly zdegenerovaných těl plných puchýřů, divných výrůstků, pokrytých otevřenými ranami, ze kterých vytékaly proudy hnisu. Obojího pohlaví, malých podivných tvorů, kterým by se stěželo říkat děti, nevyjímaje.

„Plecháči, to je rozkoš, sem tvým dlužníkem,“ křikl v krátké pauze Pong směrem k Kokotovi.

„Nemáš vůbec zač,“ odpověděl Kokot, který pár metrů za Pongem opatrně překračoval oddělené údy a dorážel SS dýkou tvory, kteří ještě v sobě měli zbytky života.

Pong stále sekal řvoucí přibývající davy mutantů a neohlížel se napravo ani nalevo. Celý ušpiněný černou smrdutou hnijící krví se prosekával metr za metrem vpřed jako vražedný stroj. Ruce sápadající se po čerstvém mase obětí padaly k zemi jak listy na podzim. Číňan byl na vrcholu blaha a ještě netušil, že ho čeká další level.

Najednou nezbyl nikdo, koho by mohl zabíjet.

„Zmrdi došli, Plecháči,“ řekl Pong a ve svěšených rukou držel meče, ze kterých odkapávala černá zkažená krev.

„Asi si je všechny vyhubil, ale myslím, že ještě není konec.“

„Proč myslíš, že není ještě konec?“ zeptal se Pong.

„Podívej se ke stěně na ta ležící těla.“ ukázal rukou Kokot.

„Plecháči, co je s těma tělama zmrdu?“

„Podívej se, jak jsou vysušený, zbavený vnitřností, jsou to jenom schránky, obaly.“

„Co tím chceš naznačit?“

„Pongu, myslím, že se na nás řítí něco kurevsky velkého,“ vykřikl Kokot a zamířil ruku do tmy tunelu.

Pong se otočil, napřáhl meče, které se zarazily do klepeta obrovského pavouka.

„Co to kurva...?“ zamručel Pong a přešel do protiútku. Klepeta, nohy, čelisti, bodce, všechno odpadávalo od útočícího hmyzu s elegancí vražedné kung-fu symfonie. Pong tančil mezi zmutovaným hmyzem, jako kdyby hrál hlavní roli v Labutím jezeře.

Černou krev mutovaných lidí překryla zelenohnědá sračka chrlená rozpáranými skelety hmyzích oblud.

„Plecháči, sem fakt překvapenej,“ vykřikl Pong z řavy boje.

„Já taky,“ odpověděl Kokot a představoval si klidný večer s Mozečkem u televize.

Pavouky nahradili mravenci a po mravencích přišli na řadu přerostlý jedovatý stonožky a přerostlí švábi.

Pong se prosekal poctivě až na konec levelu do malé místnosti s cedulí.

„Plecháči, já si trochu připadám jako v jedné ze svých her. Už bysme se mohli pomalu blížit do cíle, ne?“

„Píšou tady, že před námi je poslední nepřítel a za ním sluneční světlo. A máme udělat důkazní čárku, že jsme tady byli.“

„Kolikátou?“ zeptal se Pong.

„Pátou.“

„To de, vyrazíme ne?“

„Jo.“

Otevřeli staré vrzající železné dveře a vstoupili do chodby, která vypadala, že lidská ruka se jí nedotkla hezkých pár let. Vypadalo to, jakoby ji někdo vykousal do masy horniny.

„Zvláštní, Plecháči. Řekl bych, že támhle vzadu vidím světlo východu,“ naznačil Pong rukou.

„Mohlo by být,“ prohlásil Kokot, ale něco se mu nezдалo.

Pomalou se přibližovali k světlému bodu a brzo jim došlo, že se nejedná o světlo východu, ale o jakýsi bílý výrůstek na něčem, co by se dalo nazvat nosem velmi přerostlého krtka.

Nos začichal a dvě slepé oči se podívaly směrem k dvojici.

„To je kurva...“ zamručel Pong.

„Kurva krtka,“ dodal Kokot a opatrně se vzdálil pár kroků zpět.

Pong napřáhl meče a zaútočil. Obrovská krtčí tlapa jej udeřila přímo do hrudníku a odhodila na stěnu. Pongovy meče vypadly z rukou bojovníka, který lapal po dechu.

„Pongu, ty se mi snad zdáš, to vzdáš?!“ zakřičel Kokot.

„Ale hovno, Plecháči. Zmrd mě překvapil,“ odpověděl Pong, postavil se a vytáhl kung-fu dýku.

Rozeběhl se a těsně před letícím pařátem s drápy rychle uleh, po zemi se dokutálel až pod břicho obřího krtka a dýkou začal párat kůži od krku až k řitnímu otvoru. Tvor vydal strašlivý řev umírajícího a zmateně prackami odhazoval vypadlý obsah útrobu kamsi za sebe.

Pong s Kokotem pozorovali brutální scénu pár minut, než krtek se zaduněním padl na zem a vydal poslední výdech.

„Slušnej zmrđ, čas vypadnout,“ promluvil Pong, sebral meče ze země a protáhl se mezi mrtvolou a stěnou.

Došli k místu, kde se chodba prudce zlomila a zaměřila dolů. Za chvíli spatřili denní světlo a věděli, že jsou opět venku.

Zastavili v malé místnosti, kde byla poslední cedule.

„Pokud jste se dostali až sem, udělejte čárku a vezměte jeden turistický žeton. Píšou tady,“ řekl Kokot.

„Kolikátou čárku uděláš?“

„Třetí,“

„Slušná práce,“ zasmál se spokojeně Pong a díval se do zeleně pralesa.

„Plecháči, musíme jít, bude se stmívat,“ dodal.

V džungli se stmívá rychle a byla už tma, když spatřili údolí a v něm mezi stromy světla chatrčí.

„Hele, nějaká civilizace,“ řekl Pong.

„Mohla by být, ale ještě nejsme v cíli,“ odpověděl Kokot.

„Půjdeme se podívat, třeba tam bude hotel, kde bysme mohli přespát,“ dodal Pong.

Klikatá cesta džunglí po úbočí stráně trvala několik dlouhých desítek minut. Nakonec došli k vysekané mýtině s několika chatrčemi a boudou s nápisem „Bar“ na dřevěné desce, který byl osvětlený blikající slabou žárovkou.

„Plecháči, asi bysme měli jít do baru. Stejně to nevypadá, že by bylo někde ještě něco jinýho otevřenýho,“ řekl chytře Pong.

„Máš pravdu, génie,“ odpověděl Kokot a otevřel dřevěný dveře.

Vyvalil se dým, jehož vůni poznali okamžitě. V malém prostoru dřevěné boudy nebylo moc místa, malý bar a tři stolky s několika židlemi, plně obsazené špinavými zarostlými snědými muži v bermudách s havajskými vzory a krátkých tričkách s obrázky palem.

„Co to kurva je?“ podivil se Pong.

„To bych také rád aspoň tušil,“ odpověděl mu Kokot.

„Pojďte ke mně,“ ozval se mužský hlas od barového pultu. Pong s Kokotem poslechli a vydali se za hlasem.

Zastavili u čistého pultu se třemi barovými stoličkami, které obsadili.

„Vidím, konečně jste dorazili. Od Jeskyní prvních uprchlíků už dlouho nikdo nepřišel. Máte žeton? Mimo chodem já se jmenuji Ajáim,“ promluvil k lehce užaslým nově příchozím oholený a ostříhaný mladý muž ve stejném oblečení jako ostatní hosté.

„To tady hulíte trávu?“ zeptal se Pong, aby otevřel konverzaci a mezitím si prohlížel velkou vitrínu za barem, kde bylo mnoho různě starých fotek z havajských pláží, suvenýrů z cest a certifikát, že podnik patří Novokolumbijskému klubu turistů.

„Jo a napijte se,“ odpověděl Ajáim a podal Pongovi sklenici s nějakým zelenohnědým nápojem.

„Co to je?“ přičichl Pong k sklenici a s odporem ji prohlížel.

„Místní pivo, abyste nás neurazil,“ pousmál se barman a zkoumal žeton, který mu podal Kokot.

„Dobře, abych vás teda neurazil,“ zamumlal Pong a se znatelnou nechutí vypil podaný nápoj. Přítomné osazenstvo podniku významně zamručelo.

„Vy ste mu asi neřekl úplně všechno, že?“ zeptal se Ajáim, když si prohlížel Číňana.

„Už ví, že do muzea vede silnice a cesta jeskyněmi bylo takové malé zpestření, aby si nestěžoval na nudu,“ odpověděl Kokot.

„Takže neví o oslavě, která proběhne zde v osadě?“ zeptal se znovu Ajáim.

„Ne, to neví.“

„Vám ani nabízet nebudu, stejně by to s vámi ani nehnulo, když si tak dívám.“

„Ne, skutečně bych neviděl smysl, abych pil tento omamný dryák.“

„Aspoň budeme mít čas si popovídat. Jeden z místních lidí občas pracuje v muzeu a víme asi proč tu jste,“ pronesl barman a díval se po Pongovi, který se pomalu sunul k zemi.

Poslední, co ještě Pong vnímal byla Kokotova poznámka o tom, že by nepil dryák a cosi o probíhající oslavě.

Oslavu by si rád užil, akorát měl divný pocit, že se mu realita poněkud ztrácí. V ten okamžik se sesunul k zemi úplně a bar zmizel.

Když se mu podařilo proplavat mezi zelenomodrými geometrickými útvary a úspěšně oběma nohama přistát na zelené louce, která hrála všemi zelenkavými odstíny a veškeré rostliny, květy, oblaka, slunce, ovce, naprosto veškeré objekty byly vytvořeny z drátových modelů jejichž plochy pokrývaly barvy odpovídající reálnému objektu. Perspektiva se komíhala a Pong měl pocit mořské nemoci.

Podařilo se mu nevolnost ustát a vydal se loukou směrem k lesu. Užíval si svítícího Slunce, které bylo samo o sobě fascinující geometrický útvar a pomalu začínal přemýšlet nad tím, kde se vlastně kurva ocitl. Vzpomněl si na místní pivo a souhlasné mručení, které jakoby znělo z pěkné dáli.

„Pongu, Pongu, konečně jsi zde,“ ucítil zatahání za oblečení a uslyšel známý hlas za zády. Otočil se a spatřil drátový model panenky, která vypadala jako blond'atá, modrooká dívka z letiště.

„Holčičko, to jsi zase ty?“ podivil se roztomile Pong a sám sebe překvapil, jak umí být k dětem příjemný.

„Ano, provedu tě lesem a ochráním před jaguárem. Někdo s tebou chce mluvit,“ odpověděla holčička.

„Šéf mě chce vidět,“ zajásal Pong.

„Ale hovno šéf, někdo jinej. Pojd',“ řekla holčička, popadla Ponga za ruku a vyrazila k lesu.

Zastavili u geometrického pralesa, ve kterém byla prosekaná cesta. Holčička ukázala rukou do průseku, na nic nečekala a nechala se pohltit pralesem. Zmizela Pongovi z očí, příliš neváhal a rozeběhl se za ní. Něco se zase změnilo. Slyšel zpěv pralesních ptáků a cesta zmizela. Byl sám opuštěný v amazonském pralesi, který vypadal jako ze staré počítačové hry. Uvědomil si, že to dělá ten zkrvvenej chlast, kterej vypil a uklidnil se. Nějakou zkušenost s halucinogeny měl, navíc pervitin uměl občas dobré kousky s psychikou a viděním, takže nějaká útočící zelená mlha, která se připlazí po zemi, ho rozhodně nemohla rozhodit.

Zapnul smysly cvičeného šaolinského mistra kung-fu, uklidnil mysl a soustředil se. Ve větru ucítil jemnou vůni připravovaného čaje a pochopil, že našel svoji cestu.

Otevřel oči a vydal se směrem, ze kterého přicházela vůně.

Geometrická džungle na něj útočila ze všech stran a houstla. Pomalu si začal připadat jako princ, který se prosekává ke své spící Růžence. Křoví ho již zmáhalo, vytáhl tedy svůj meč a klestil se skrz zelenou masou, ze které odpadávaly plochy a dráty modelů větví a listí.

Najednou meč projel naprázdno a Pong zjistil, že se ocitl na planině s domkem, ze kterého se linula známá vůně. Přišel blíže, otevřel dveře a vstoupil.

Vstoupil do své první varny pervitinu.

„Neuvěřitelný,“ pomyslel si, když se dveře s bouchnutím zavřely.

Obešel dokola známý pracovní stůl a vše bylo přesně tak, jak si pamatoval. Zastavil u skleněných tálů, kde zrovna krystalizoval čerstvý meth. Prstem ochutnal a v duchu se pochválil.

„Konečně jsi dorazil. Někdo s tebou chce mluvit,“ ozval se mu za zády hlas. Otočil se.

Čekal opět blond'atou holčičku, ale spletl se. Na zemi seděl jaguár a oči mu psychedelicky svítily. Lekl se a hmátl po meči.

„Pongu, uklidni se a poslouvej mě,“ promluvil jaguár.

Pong zíral a mlčel.

„Pongu,“ pokračovala vidina, „předpokládám, že tě blond'atá holčička chtěla přede mnou ochránit a varovala tě. Víš co, jestli si chceš dát honičku džunglí, prosekávat se těma divnejma stromama a skákat z větve na větev jako Tarzan, do toho tajemní šamani v noci, bubnování u ohňů, rituální stahování obětních panen, prosím, ale je to nuda. Je to furt samý, nejdřív budeš prohrávat a trpět výčitkami. Nakonec se sebereš, doběhneš mě, porazíš v souboji z očí do očí a budeš se mi dívat do očí, jak budu zase umírat. Víš Pongu, mě už to hrozně unavuje a snažím se domluvit, jak bych tak řekl, tak nějak lidsky a vynechat zmatený pobíhání v džungli.“

„Jaguáre, Šéfa tady asi nenajdu, takže když celou tu trapnost ukončíme, budu jenom rád.“

„Dobře, protože tímhle obřadem musí projít každý host ve vesnici, aby mohla být zapsána v Novokolumbijském klubu turistů jako osada zachovávající původní domorodé tradice. Jinak řečeno, usedlíci platí nižší daně.“

„A co já s tím?“ zeptal se přihloupě Pong.

„Ty nic, ale čeká tě ještě část, které říkáme *'Někdo s tebou chce mluvit'* a pak můžeš jít za svým Šéfem.“

„Co to znamená část *'Někdo s tebou chce mluvit'*??“

„To je jednoduchý, já řeknu *'Někdo s tebou chce mluvit'* a zmizím,“ odpověděl jaguár a rozpadl se na drobné barevné trojúhelníkové plošky.

„Co to kurva mělo znamenat?“ zamyslel se Pong, ale najednou se objevila jiná postava.

„Babi? Co tady děláš?“ výrazně se podivil. „Vždyť už si patnáct let mrtvá?“

„Pongu, něco ti chci říci.“

„Babi, co mi chceš říci?“

„Temné kolegium kolem tebe a tvých přátel krouží.“

„To už tušíme, že jsme v průseru, babi.“

„Všechno dobře dopadne a ty Pongu ještě uvaříš mnoho perníku. Ale teď mě poslouvej a zapamatuj si tato jména. Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Matkopíchač, Kokot a Sráč. Temným kolegiem zvaní.“

„Babi, co to je za kretény?“

„Tihle kretény vám usilují o život.“

„Babi, to bych nepovažoval za problém, až se ukážou, roztrhám jejich prdele na malé kousky a vnitřnosti rozvším po okolních stromech. Jak se vůbec máš, co děláš? Děda nezlobí?“

„Pongu, všichni jsme v pořádku, akorát znáš dědu, zbláznil se a začal pěstovat marihuanu. Musíš už jít.“

„Jak musím už jít? Nemusím, pokecáme, stejně jsem sjetej nějakým domorodým sajrajtem a času máme asi relativně nekonečnou zásobu.“

„Pongu, je mi líto, ale nemůžu tu s tebou být. Vše co mi bylo dovoleno ti říci, jsem řekla, zbytek musíš zvládnout sám,“ řekla babička a začala pomalu mizet.

„Babi, pozdravuj všechny a co Šéf...?“ vykřikl ještě Pong.

„Šéf je v ...,“ zazněl babiččin hlas, ale obraz již zmizel.

„Doprdele kurva drát,“ nasraně si ulevil Pong a odplivl. Nastala tma.

Otevřel oči a uvědomil si, že leží na podlaze baru v džungli.

„Kde to sem kurva byl co sem to...?,“ mručel a pomalu se zvedal.

„Vítej zpět, kamaráde,“ poplácal ho po zádech Kokot. „Zamluvil jsem pokoj, máme kde přespat. Zítra dorazíme do cíle naší cesty.“

„To byl divnej zážitek. Mluvil sem jaguárem, kterej se změnil v moji mrtvou babičku a ta blábolila cosi o Temným kolegiu a Čurákovi, Vohnoutovi, Análníkovi, Šoustalovi, Pičínovi, Matkopíchači, Kokotovi, Kokote haha, a nějakým Sráčovi.“

„Pongu, o Temném kolegiu víme od Musků. Musím říci, že si měl dobrý výlet. Ale jak můžeš znát jejich jména? To mi nejde na rozum.“

„Jo a Plecháči, taky sem viděl blondatou modrookou holčičku,“ dodal Pong.

„Už zase?“ podivil se Kokot.

„Dobrý večer,“ ozval se hlásek.

Pong se podvědomě otočil a spatřil u soukromého vchodu do podniku malou blondatou modrookou holčičku.

„Ty vole, to je vona,“ vykřikl a ukázal jejím směrem.

„To je moje dcera,“ ozval se Ajáim.

„Vaše dcera?“ podivil se Pong.

„Už sem to vysvětlil umělému příteli, ale toho, jehož nazýváte Kapitán Blázen, jsme viděli. Mluvil s mojí malou dcerunkou a vysvětlil ji, že určitě přijedou takoví dva divní pánové, popsal přesně vás dva a požádal ji, aby vás na letišti odchytila a rovnou dovedla sem.“

„Cože...?“ odfoukl si Pong.

„Vy jste ji akorát nevěřil, tak přijela autobusem dřív a chtěla na vás počkat na zastávce a dojít sem po normální cestě. Jenže Kokotův plán projít jeskyněmi to trochu narušil, ale důležitý je, že jste konečně tady.“

„Plecháči, takže i divadlo s hledáním signálu hodinek byla kravina?“

„Pongu nebyla, ale s touhle mladou slečnou jsem fakt nepočítal, promiň.“

„V pohodě, v jeskyních to byla celkem zábava a babičku sem rád viděl.“

Dali ještě několik drinků, pokecali a dozvěděli se, že jsou v osadě, která se jako turistické místo jenom maskuje a místní obyvatelé se v klidu v džungli věnují hledání diamantů, po kterých je neustále poptávka a místní naleziště jsou celkem vydatná. Díky mezinárodní turistické síti mohou levně cestovat po světě a rádi jezdí prodávat diamanty na Havaj. Pong s Kokotem se dozvěděli, že v podstatě veškeré diamanty prodávané v souostroví Nové Havaje jsou z místních černých dolů.

„Ty vole, proto to oblečení a fotky,“ ocenil Pong kriminální choutky domorodců a měl co dělat, aby se ovládl a neprozradil, co jsou ve skutečnosti zač.

„Musím si jít lehnout, zejtra si chci dát panáka se Šéfem,“ zamručel a blondatá holčička ho odvedla do pokoje pro hosty.

„Ty bys pořád spal,“ rýpl Kokot do Ponga na odchodu.

„To ten jedovatej dryák, kterej sem musel vypít. Víš, že psychedelika příliš často neužívám, jsem jenom obyčejný turista, který hledá ztracenýho přítele.“

Kokot ještě chvíli mluvil s Ajáiem, aby se pak vypařil na chvíli do džungle zjistit přesnou pozici hodinek.

Pong se rozhlédl po strohém pokoji s dřevěnou podlahou, dřevěným stolem, dřevěnou skříní a dvěma dřevěnými židlemi. Na dřevěné zdi viselo potvrzení Novokolumbijského klubu turistů o poskytovaném bezpečném ubytování.

Ulehl do měkké postele, pod polštář schoval nůž a ruku nechal položenou na rukojeti meče. Přemýšlel nad uplynulými hodinami a blondatou holčičkou, volnou rukou uvolnil přetlak v rozkroku a usnul.

„Pongu, vstávej, už je poledne,“ rozlehl se dřevěnou místností hlas, Kokotovy ruce otevřely dřevěné okenice a vpustily do sednice denní světlo. Číňan otevřel oči a vypadal odpočatě.

„Vypadáš čerstvě, běž se najíst, pak vyrazíme. Mám přesné souřadnice hodinek.“

„Fér Plecháči, dám čáru, půjdu se vysrat a nic už tady žrát nebudu, včerejší vývar mi stačil,“ odsekl Pong, udělal pár lajn perníku, jednu po druhé vyšňupal, zahuhlal něco v tom smyslu, že se mu pěkně uvolnila střeva a vyběhl ven směrem k etnoetoletám.

Kokot čekal u barového pultu, vyrovnal dluhy a krátil čas žvaněním s Ajáimem o Havaji.

„Takhle šíleně sem nesral ani u své babičky, když sem byl malej,“ přiběhl spokojeně vysraný Pong.

„Plecháči, můžeme vyrazit.“

„Ajáime, díky za přespání a perfektní dobrodružství, který jsme mohli cestou k vám zažít,“ rozloučil se Kokot a vyšel ven za Pongem, který se kochal džunglí, zpívající ptačí píseň.

„Plecháči, těším se na hromady mrtvých nepřátel a vítězný výkřik při záchraně Šéfa.“

„Tys byl vždycky romantik,“ řekl mu Kokot a vyrazil po cestě dle rozcestníku směrem k muzeu narkohistorie.

Cesta byla příjemná, vydlážděná kočičími hlavami a rychle ubývala pod podrážkami.

„Pongu, až dorazíme na místo, zůstaneme schovaní mezi stromy a budeme chvíli pozorovat okolí,“ řekl Kokot.

„A pak tam vtrhnu, pozabím všechny zmrdy, slavně zachráníme Šéfa a Urghu, zapaříme a povalíme domů,“ zajásal Pong.

„Já bych rád viděl pokud možno co nejméně krve,“ dodal Kokot a v duchu se tetelil pocitem své geniality, protože měl Ponga přesně na tom místě ve svém plánu, na jakém ho chtěl mít. To jest odpočatého a nadržného k boji.

„Támhle to je,“ ukázal Kokot skrz větve stromů na okraji mýtiny. Pong spatřil podobný domek jako ve svém snu, který byl obklopený několika stavbami.

„Budeme teda chvíli pozorovat, Plecháči?“ opáčil Pong.

„Ano, lehnete si a budeme pozorovat ruch v okolí. Ty zatím vymyslíš plán, jak tam vnikneš a zachráníš Šéfa.“

„Plecháči, já už plán mám, ale jestli chceš chvíli pozorovat, můžeme se dívat,“ odpověděl Pong, ulehl do trávy a připravil si nádobíčko.

Uběhly asi dvě hodinky a Pong se začal ošívát.

„Plecháči, už sem viděl dost, teď jdu pro Šéfa.“

„Pongu, běž,“ odpověděl Kokot, který už nejméně hodinu čekal, kdy to Pong řekne.

Pong se zvedl, pročísl vous a zmizel mezi stromy. Kokot za chvíli svým umělým zrakem zachytil drobné vlnění trávy, které nepůsobil vítr a další osud Pongův mu zůstal prozatím utajen. Vytáhl malý přístroj, zapnul obrazovku a zkusil naladit signál z kamery v hodinkách. Displej chvíli zrnil, ale pak se objevila Kapitánova hlava z pohledu na bradu, která zrovna kouřila jointa. Zapnul zvuk.

„Señor Morales, takhle se obchod nedělá. Mě je jedno, že děláte obchod s planetárním okolím, vždycky sme dělali férovej byznys a nechápu, že si chcete takhle zkurvit reputaci. Já vím, co je Urgha za případ, ale prostě takhle se to nedělá.“

„Kapitáne Blázne, nerozčilujte se. Ale víte, že byste mě ji neprodal za žádnou cenu.“

„Teď už rozhodně jednat nebudem,“ odpověděl Blázen.

„Za chvíli přijedou vlastníci postrádaného iluminia, zaplatí za Urghu a už nebudete můj problém.“

„Že si takhle chceš posrat život bratře Moralesi, mě si jenom využil pro své ziskové plány,“ celkem klidně říkal Blázen.

„Jsi jen malá pozemská štěnice, já dělám obchod s padesáti okolními obydlenými planetama. Tebe nikdo nebude postrádat,“ zasmál se señor Morales tučným hlasem.

„Posral sis život, kreténe. Za pár minut budeš mrtvej ty i všichni zmrdi, kteří sou tady s tebou. Můj ochránce si pro tebe již brzo přijde,“ zasmál se zhuleně Blázen.

„Čeho se mám bát, je tady se mnou pár dobřejch mužů, navíc sme v muzeu, možná právě teď je zde výprava nevinných civilistů a ty mě chceš strašit nějakým šaškem? Ses posral, ne?“ zasmál se pro změnu Morales.

„Vyser si,“ zareagoval Blázen, zmlkl a podrbal se na uchu rukou s hodinkami. Věděl, že Kokot poslouchá a Pong je někde poblíž.

Dva bouchači, kteří stáli u vchodu pro zaměstnance zpozorněli, když spatřili jak se k nim přibližuje postava.

„Kde být záchod?“ zeptal se čínský turista.

„To jste se milej pane spletl. Musíte hlavním vchodem, pak doprava. Zde je vstup pro zaměstnance,“ odpověděl jeden z mužů.

„Mě se chtít moc chcát,“ znovu promluvil turista a každému už musí být jasné, že je se jedná o Ponga.

„Mít smůlu, tady nemočit,“ odpověděl druhý z mužů a zasmál se.

„V tom případě se nedá nic dělat, musíte zemřít, protože mě se fakt chce kurevsky chcát,“ řekl suše Pong, zvedl hlavu a podíval se chlapcům do očí.

„Ty seš kurva kdo zač?“ zeptal se první.

„Šéfův osobní strážce, určitě vám o mě vyprávěl, ale moc bych se nevykecával, právě teď musíte zemřít.“

„Ses posr...,“ zkusil ještě něco vydat druhý muž, ale neměl čas, protože Pongův bleskurychlý pohyb rukou vyzbrojenou dýkou přetřel hrdlo a krční tepnu, ze které vystříkl několikametrový proud krve.

První strážce dveří se pokusil o výpad, který Pong snadno vykryl a zarazil mu dýku skrz oko hluboko do mozku.

Pong vytáhl bílý kapesníček a otřel čepel dýky od krve. Vychcal se na mrtvoly, otevřel dveře a vstoupil do chodby. Pomalu prošel k dalším dveřím, které lehce pootevřel a okem zjistil situaci. Jeho vycvičený mozek zabijáka byl naučen hledat odrazy postav v různých předmětech v zorném poli, takže i malou škvírou byl schopen odhadnout počet a rozmístění protivníků v místnosti.

„Jestli i ten zbytek bude tak skvělej jako ti první dva frajeři, tak to bude kurevsky nudná záchranná akce,“ pomyslel si a když si byl jistý, že víc než sedm jich v místnosti není, otevřel dveře a mečem rozpáral stojícího muže vedle dveří. Rozhlédl se po ostatních, vyskočil do vzduchu a v letu vyházal několik šipek, které složily tři chlapy. Dopadl za gauč přesně v okamžiku, kdy zbývající tři chlápci začali střílet ze svých poloautomatických zbraní.

Chvilí přemýšlel a vyčkával na okamžik, kdy budou muset přebít zásobníky. Jakmile se na dvě a půl sekundy udělalo ticho, vyrazil do protiútku, přeskočil stůl a židle a mečem v pravé ruce utřel hlavu nejbližšímu chlápku, který už pozvedal nabitou zbraň. Získal tím jednu sekundu navíc, moment překvapení, který využil k bezpečnému dopadu na obě nohy u dalšího muže, kterému dvěma rychlými švihy meči odsekl ruce v ramenních kloubech a nohy pod kolenem, takže chlápek v šoku padl na zem a lapal po dechu.

Poslední pozůstalý se potil a škubal pojistkou zbraně, jenže se zasekla, tak ji odhodil a vytáhl roztřesenou rukou nůž. Pong se vražedně zasmál.

„Máš nasráno v kalhotách, ale vytahuješ nůž. Toho si cením. Nechám tě žít, ale budeš mrzák. Každopádně můžeš zkusit zachránit život tady svému kolegovi, když mu stihneš podvázat rány.“

Muž s nožem v ruce se začal potit ještě víc. Pong před ním předvedl malý taneček s meči, ukázal pár triků a v nejméně očekávaném okamžiku vrazil meče do stehů potícího se chlápka, lehce s nimi zakroutil a vytáhl je. Chlap se svalil na podlahu, pustil nůž a vyděšeně zíral.

„Speciální kung-fu trik pro nesmrtící zmrzačení nepřítele. Přet'al jsem ti několik důležitých nervů, který už nikdo nikdy dohromady nedá, takže nepočítej, že by ses na svý hnáty ještě někdy postavil. Ale ber pozitivně, že nevykrváčíš. Teď bych ti kamaráde doporučil věnovat se kolegovi, začíná nějak chrčct, asi přišel o spoustu krve.“

Pong zvedl zaseklou střelnou zbraň, prohlížel ji a pak se podíval k plazícímu se chlápku, který se pokoušel dostat k zraněnému.

„Víš ty vole, že sem měl dneska kurevský štěstí?“ zasmál se opět čínským ďábelským smíchem a vypálil několik ran.

Chlap na podlaze se posral a pochcal.

„Kolik jich tam ještě je?“ zeptal se Pong a odhodil zbraň z níž vyndal úderník.

„Patnáct,“ odpověděl chlapík na podlaze.

„Díky. Jo a už nemusíš spěchat, tvůj kolega přestal chrčct,“ dodal Pong a šel k dalším dveřím.

Najednou se otevřely dveře z chodby a do místnosti se nahrnula skupina japonských turistů.

„Vy ste kurva kdo?“ zeptal se Pong.

„Hledáme pokladnu, chceme zaplatit vstupné,“ řekla drobná průvodkyně.

„To musíte ven, pak doprava a pořád rovně. Pokladnu nemůžete přehlédnout,“ odpověděl klidným hlasem Pong.

„Arigatou!“ poděkovala průvodkyně a začala vracet turisty, jenž si právě začali fotit scénu, ve které se náhodou ocitli.

Pong usoudil, že je zbytečné být dále v záři fotoblesků a vypařil se dřív, než si někdo stačil čehokoliv všimnout.

Pongovo srdce bylo vycvičené a nikdy nepropadalo panice. Když otevřel další dveře na konci chodby, radostí mu zaplesalo. V místnosti na něj čekalo deset chlápků vyzbrojených loveckými noži, sekerami, střelnými zbraněmi a určitě i dalšími smrtícími nástroji, které neviděl. Objevil se nejspíš v čekárně.

V krátkém dramatickém tichu Pong něco čínsky poznamenal, promnul vous, vytáhl z rukávu hořící kung-fu kouřovou bombu a hodil ji mezi ozbrojence. Zablesklo jasné bílé světlo, ozvala se hlučná rána a místnost se zavalila šedivým kouřem, který nedráždil dýchací ústrojí. Bylo ale hovno vidět.

V nastalém zmatku vlnění mlhy, způsobené pohybem lidí, se občas ozval nasraný výkřik, když kdosi narazil do stolku, křesla či jiného objektu v místnosti.

„Co se to kurva děje?“ někdo zařval.

„Všichni pryč, kryjeme si...“ ozval se hlas, ale myšlenku nedořekl, protože se věta změnila v řev smrtelně zraněného zvířete, který přešel v chrčení a než umlkl, hodně mrazilo v zádech. Čas se na několik vteřin zastavil.

Oblak ztěžklého dýmu se opět zavlínil a v malém nezaplňném prostoru u stropu se zableskly dvě čepele. A neobjevily se naposled. Ozvalo se několik dutých úderů, jako když něco spadne na podlahu a čísi hlas se opatrně zeptal, „Amadeo? Kde jsi?“

Nikdo neodpověděl a mlha se dala zase do pohybu. Po chvíli začal křičet jeden mužský hlas, po chvíli se ozval druhý a nakonec se přidal třetí.

„Chlapci, rozsvítíme a podíváme se, kdo přežil hru 'Na vokouna' a kdo má na vidličkách nejvíc očí,“ promluvil spokojeně Pong.

Místností se ozvalo syčení a kouř se začal pohlcovat do jednoho bodu, ve kterém se objevila Pongova ruka držící kung-fu pohlcovač všech plynů. Zase bylo vidět.

Na podlaze mezi rozházenými sedačkami leželo sedm podřezaných těl s hlavami bez očí. Zbylí tři odzbrojení ozbrojenci klečeli, obličej měli zakrytý dlaněmi a skučeli.

Nad tím vším stál Pong v jedné ruce pohlcovač, v druhé ruce dvě čínské jídelní hůlky, na kterých bylo napíchnáno jako špíz po deseti očích.

„Vyhrál sem, já sem 'Vokoun'!“ smál se jako blázen.

„Zmrde, cos nám to udělal?“ vykřikl jeden z mužů.

„Šéf vás nevaroval?“ naoko se smíchem v obličejí se podivil Pong.

„Náš šéf nic neříkal,“ odpověděl muž.

„Ne váš šéf, můj Šéf, debile.“

„Jo tenhle Šéf, ten něco říkal, že přijde malý muž a všechny nás zabije.“

„No a co se ste mu na to řekli?“

„Že je to kravina, kdo by se odvážil jít proti seňoru Moralesovi.“

„Tak jsem tedy tady a Šéf by asi nechtěl, abyste všichni zdechli, protože míval s tím vaším seňorem docela dobrý vztahy.“

„Takže nás nezabiješ?“

„Ne, stejně byste to neviděli, ale když půjdete k východu, leží tam váš kolega, nemůže se hejbat, ale aspoň vidí. Máme dohodu?“

„Máme,“ odpověděl chlap postavil se a pomohl i druhým dvěma.

„Cestu si najdete sami, žejo,“ řekl ještě Pong a šel k vstupu do hlavní kanceláře. Postavil se stranou, vyndal z vázy suchou ozdobnou větev a zmáčkl kliku. Jakmile pootevřel, ozvala se střelba a dveře provrtalo několik desítek kulek.

Pong odložil větev a připravil meč. Věděl, že přijde vhod.

Nemýlil se. Ve dveřích se nejdřív objevila hlaveň zbraně, pak ruce a nakonec celej chlap. Pong zapískal, chlap se otočil a meč zableskl. Úder mířil přímo na hlavu, kterou rozťal ve dvě půli a zastavil se až uprostřed hrudníku. Zbraň vypadla z rukou mrtvol, jež se pomalu sesunula k zemi a sjela z meče Pongova.

„Pongu, seš to ty, žejo?“ ozval se Bláznův hlas.

„Šéfe, sem to já. Všechno v pořádku? Co Urgha?“

„Pongu, jsem v pohodě, Urgha je tady se mnou. Čekali sme, že přijdeš dřív, Kokot říkal, že si nadrženej zabíjet?“

„Kokot s váma mluvil, Šéfe?“

„Jo, dneska v noci,“

„Aha. Šéfe a co dál?“

„Jo dál, tady poslední čtyři maníci říkaj, že s tebou půjdou na férovku.“

„Na férovku jo?“

„Na férovou férovku. Máš sebou nějakej perník?“

„Mám. Tak na férovku. Dobře na férovku,“ zamručel Pong, svým dlouhým čínským nehem na levém malíčku nabral trošku perníku z dýleráku, šňupl si a oklepal.

„Jim tak budu věřit férovku,“ proběhlo mu hlavou a vytáhl malé zrcátko na dlouhé teleskopické tyčce, kterým se opatrně podíval do místnosti.

Spatřil jointa kouřícího Blázna a Urghu sedící v rohu místnosti v pohodlné pohovce u stolku s popelníkem, několika lahváči a hromadou kokainu. Seňor Morales seděl naproti Kapitánovi a cosi vykládal. Čtyři ranaři stále stáli v pozoru se zbraněmi v rukou a vypadali připravení na ‚férovku‘. Pong sklídil nástroj a zamyslel se. Připravil vrhací nože, poodstoupil od stěny, udělal pár kroků zpět a připravil k rozběhu. Nadechl se, rozeběhl a v pěti krocích získal rychlost, v které zhruba v úhlu 45 stupňů vskočil do dveří. Než stihli první dva nejbližší strážci zareagovat, vyházel nože a šel do kotoulu. To už nad jeho hlavou prolétly první kulky zbylých strážců.

Pong se schoval za pracovní stůl a byl hodně šťastný. Opatrně se podíval škvírou a viděl, že jeho nože přesně zasáhly své cíle. Hlava, krk a koule. Dvakrát.

„Šéfe, bylo to dost fér?“

„Já myslím, že jo. Vyhrál sem sázku, protože tady seňor nevěřil, že zmákneš tyhle čtyři debily.“

„Co ste vyhrál, Šéfe?“

„Pět set tun kokainu.“

„Šéfe a co kdybyste prohrál?“

„To by bylo špatný Pongu, Kokot by změnil zaměstnavatele.“

„Šéfe, vy ste vsadil Plecháče?“

„Koho jinýho? Nikdo jinej by k seňorovi dělat nešel a já stejně věděl, že vyhraješ.“

„Šéfe, to ste celej vy,“ zasmál se Pong.

„Kapitáne, ještě nikdo nevyhrál. Vašimi slovy řečeno, *'dva debilové stále ještě žijou'*,“ vstoupil do rozhovoru seňor Morales.

„Já vím šmejde, ale nepřerušuj mě, když mluvím s Šéfem,“ odsekl Pong.

„Šéfe, chápu to tak, že mám nechat seňora naživu, když vám bude teda dlužit pět set tun uhlí?“

„Chápeš to dobře, Pongu. Navíc ještě čekáme hosty, přijedou nějaký zmrdi kvůli Urghze. Takže dodělej ty dva kokoty a můžeš udělat i nějakou show, trošku krve, orgány, střeva a tak. Myslím, že to na očekávané příchozí zapůsobí,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

„Šéfe, to ste mi udělal velkou radost,“ s nadšením v hlase řekl Blázen a promluvil k posledním strážcům.

„Na férovku, chladný zbraně?“

„Chcípneš žlutásku, beru nůž,“ odpověděl jeden z mužů a druhý souhlasil. Pong se opatrně zvedl, odložil meče a vytáhl své ocelové jídelní hůlky.

„Tyčkama?“ zasmáli se chlápci.

„Čemu se smějete, do deseti minut ste mrtvý a posledních devět minut života se budete dívat jak z vás vydávám vnitřnosti,“ zasmál se zase Pong.

Frajeři přidali na hlasitosti svých hlubokých smíchů a Pong je nechal vysmát.

„Šlo by operaci protáhnout až na pět hodin, ale myslím, že tolik času nemáme,“ řekl Pong, vyskočil, udělal ve vzduchu dvě salta a dopadl na obě nohy nedaleko strážců.

„Pěkný divadlo,“ zasmál se první strážce a vyběhl proti Pongovi s nožem v ruce. Číňan udělal jeden ze svých rychlých tanečků, obkroužil překvapeného chlápka a zarazil mu jednu hůlku hluboko doprdele.

„Co to kurva do prdele, do prdele...!,“ vykřikl borec a začal si šátrat rukama po prdeli. Hůlka, ale byla hluboko a tak šikovně, že se její konec zasekl do páteřního obratle.

„Hlavně si nesedej, jinak přijdeš o nohy,“ stihl s jistým potěšením komentovat Pong, než si strážce sedl do křesla a cosi křuplo. Nohy se mu uvolnily a byly bez vůle.

„Já ti říkal, nesedej si,“ dodal Pong a otočil se k přibližujícímu poslednímu skautovi.

„To si ještě neviděl, že jo?“ zasmál se a dal mu pěstí do nosu. Protivník se zakymácel, čehož Pong využil a vrazil mu do krku druhou hůlku tak šikovně, že projela krkavicí, ale nepřetrhla ji, pouze omezila průtok krve do mozku.

„Speciální trik, debile. Jestli se pokusíš tu hůlku vytáhnout zemřeš a neuvidíš, jak tě pitvám zaživa.“

„Ses posral, kreténe! Takový zkurvený dilema!“ křičel zraněný strážce.

Seňor Morales vypadal velmi šokovaně a vypadal, že nepředpokládal stav věcí, který nastal.

„Tak vám zbejvá asi osum a půl minuty života, vážení,“ pronesl suše Pong a vytáhl dlouhý vyvrhávací nůž.

„Ty mi neutečeš,“ řekl sedícímu a zaměřil svoji pozornost na chlápka s hůlkou v krku, který se stihl uklidnit nebo upadl do šoku, každopádně mlčel, zíral a držel jeden konec hůlky rukou.

„Vytáhnout či nevytáhnout, to je to, oč tu běží!“ zasmál se Pong a udeřil dvěma prsty chlápka do jistého bodu za krkem. Chlap se pomalu svalil na zem a Pong ho vyrovnal pěkně do přímky, roztáhl ruce a vypodložil hlavu, aby měla výhled na břicho. Poklekl, rozřízl oblečení, odhalil břicho a hrud'. Na malou chvilku se zamyslel a nožem otevřel dutinu břišní.

Postupně vyndával orgány podle důležitosti, ke každému dal krátkou anatomickou přednášku a změřil přesnou délku střev. Señor Morales se dvakrát pozvracel.

„Čas utíká a nejsi tu jediný. Podíváme se na plíce a když budeš mít štěstí, uvidíš i srdíčko,“ zasmál se Pong, prorazil pohrudnici, způsobil pneumotorax a rychle vytáhl scvrklé plíce, nafoukl je a přehodil přes opěradlo. Señor Morales zvracel potřetí a oči umírajícího těkaly po místnosti.

Pong naposledy strčil ruce do hrudníku a vytrhl bijící srdce. Zvedl jej nad hlavu a vítězoslavně všem ukázal poslední stahy orgánu. Señor Morales omdlel.

„Pongu, seš hroznej úchyl, nikdy si na to úplně nezvyknu,“ promluvil Blázen a začal motat uklidňovací brko.

„Ukonči to rychle, myslím, že by tohle mohlo stačit,“ dodal.

„Šéfe, jak myslíte,“ odpověděl Pong a přesunul svoji pozornost k ochrnutému v křesle.

Zvedl ho za límec a odsunul nohou křeslo. Chvilí držel chlápka ve vzduchu a pak jej pustil. Dopadl přímo na zadek, opět se ozval zvuk lámajících kostí, jak hůlka ještě popojela tělem, muž začal sebou škusbat, přetočil se na břicho a vydechl naposledy. V oblasti řitního otvoru se na kalhotách zvětšovala červená skvrna.

„Pongu, zabít chlapa vražením jídelní hůlky do prdele, to chce teda nervy a velkou fantazii, s tím ses musel narodit, ty magore. Sem rád, že si tady.“

„Šéfe já taky, tady máš Urgho perník, vypadáš unaveně,“ řekl Pong a hodil Urghze pytlík s matrošem.

„Dík Pongu,“ poděkovala a hned vysypala krystaly pro pořádnou lajnu.

„Kokote, myslím, že už můžeš přijít. Vzduch je čistej,“ pronesl Blázen do hodinek.

„Kapitáne vidím, že si Pong užil zábavy, hned jsem u vás,“ odpověděl Kokotův hlas.

„Pongu, smyj si tu krev z ksichtu a probud' toho sráče,“ řekl ještě Blázen a ukázal na seňora Moralese.

„Kapitáne, vepředu jsou nějací slepí, které vede chromý vidící,“ přivítal společnost Kokot.

„Asi Pongova práce, vidíš ten bordel tady, ne?“ pozdravil ho Blázen.

„Nebyl v bordelu, tak byl nadržžený jako býk,“ dodal Kokot.

„Něco na tom bude, Šéfe,“ zamumlal pod vousy spokojený Pong, „ale už sem dobrej, našli sme vás, všichni sme živí, zdraví a seňor Posrales nám dluží slušnej balík. Vezmeme ho do města k právníkovi, sepíšeme smlouvy a mizíme z týhle podělaný díry.“

„Pongu, ještě musíme vyřídit Urghu. Hosté brzo dorazí, že seňor Morales?“ otočil se Blázen k zelenobílému poblitému obchodníkovi s drogami, kterému nevyšel podstatný kus plánu.

„Chrm, chrmm, hrrm,“ pokusil se promluvit seňor, ale nepodařilo se mu vydat z krku hlásku.

„To přesně myslím. Vy dva se posaďte a ty Pongu spláchni prach z cesty pivkem, počkáme,“ rozhodl Blázen a pokračoval pohodlně opřený v pokuřování jointa.

Uběhlo pár brk, než se ve dveřích objevila trojice Hungů, z nichž dva Kokot okamžitě poznal.

„Co se to tady dělo? Venku jsou nějací slepí magoři, táhnoucí vidícím chromým, kterej jim říkal kam mají jít,“ promluvil první Hung. Señor Morales se pokusil něco říci, ale stále měl hlas ochromený, takže vydal jen několik skřeků.

„Co se mu stalo?“ zeptal Hung.

„Nevydejal prohu v sázce,“ odpověděl Blázen.

„To se stává. Neštěstí ve hře, štěstí v lásce,“ řekl Hung a prohlížel si zakrvácenou místnost.

„O co jste se vsadili?“ zeptal se znovu.

„Nevěřil, že mě najdou a zachrání,“ vysvětlil mu Kapitán.

„Vidím, že vás zachránili, jak že se jmenujete?“

„Blázen, Kapitán Blázen, obchodník,“ odpověděl Blázen.

„Mě říkaj Požírač jater, tohle je Požírač ledvin a tomuhle říkáme Požírač hoven,“ představil skupinu Požírač jater.

„Pong, Kokot a Urgha,“ představil zbytek skupiny Blázen.

„Urghu známe, kvůli ní jsme tady, ale musím přiznat, že to tady na mě udělalo dojem. Tamtoho chlapa zabila jídelní hůlka v prdeli?“ zeptal se Požírač Jater a ukázal k ležícímu chlapovi na břiše.

„Dobrá práce, žejo?“ musel se pochlubit Pong.

„Obdivuhodná. Ostatně stejně jako jídelní hůlka v krkavici. Mohl být ještě naživu, že?“

„To mohl,“ zasmál se Pong.

„Fajn, přejdeme teda k věci, kvůli který tady sme. Jak tak ale vidím situaci, myslím, že nejsme úplně v nejlepší pozici pro vyjednávání,“ dostal se k jádru věci Požírač jater.

„To nejste, ale mám zájem uzavřít konečně férovej obchod, abychom tento problém uzavřeli a obě strany se mohly jít věnovat svým záležitostem,“ odpověděl Blázen.

Požírač jater, ledvin a hoven se usadili na pohovku naproti Bláznovi. Odložili své zbraně, vytáhli injekční aplikátory a dali si dávku perníku. Urgha už byla najetá a Pong rozdělával nádobíčko. Blázen motal joint a Kokot mlčel.

„Señore, že byste nám přinesl nějaký pivka?“ otočil se Blázen k Moralesovi, který se krčil vedle Požírače hoven.

„Kapitáne milerád,“ vyskočil señor Morales a odběhl k ledniče, ze které vyndal basu lahváčů piva značky „Pablo“. Postavil na stůl před každého jednu flašku a sám zůstal stát.

„Pročpak se neposadíš?“ zeptal se Požírač jater.

„Já postojím,“ odpověděl Morales.

„Ale no ták, posad' se šmejde, kvůli tobě tady sedíme,“ zvedl hlavu od svých lajn Pong.

Señor Morales se usadil se šklebem v obličeji do svého původního místa.

„Copak se ti nezdá?“ rýpl ještě Pong do očividného faktu.

„Smrděj tady hovna,“ na půl huby řekl señor Morales.

„Chceš tím něco naznačit?“ promluvil poprvé Požírač hoven, jehož síla dechu ohromila señora Moralese.

„Naprostu nic,“ odpověděl Morales a začala mu bělat tvář.

„Sem si myslel,“ zamručel Požírač hoven a vytáhl z kapsy svého kabátu papír, rozbalil jej a položil na stůl. V papíru bylo zabalené luxusní libové hovno perfektního tvaru. Požírač hoven se rozhlédl po ostatních a jak viděl, že nikdo nic nenamítá, vytáhl z druhé kapsy rohlík, nabral kus hovna a s rozkoší pozřel.

„Slušnej zmrld, s ním bych si to rád rozdal,“ promnul Pong vous a zasmál se.

„Ne dnes,“ vydal náznak smíchu Požírač jater, „ale abychom se vrátili k původní věci. Na Urghu je vypsaná odměna, señor Morales o ní věděl a Urghu poznal na Havaji při své návštěvě. Mě zajímá, kde je kurva náš náklad iluminia.“

„Požírači jater, Urghu sme vytáhli z moře a měla dost na mále,“ promluvil Kapitán Blázen a kouřil brko.

„Víme, u Tasmánie jsme ji málem měli.“

„Akce s Killerem, pamatuji si,“ zavzpomínal Blázen a šlukoval.

„Přesně tak, Tasmánie byla cílovou destinací nákladu, když zmizela z radarů.“

„Požírači jater, některý kontejnery měly uvolněný uzávěry a došlo k úniku. Nedalo se nijak zabránit výbuchu. Byla jsem ráda, že jsem doběhla k záchranému modulu,“ vstoupila do řeči Urgha.

„Takže si zdrhla, protože si věděla, že si náklad nezajistila?“

„Požírači jater, nedělej si prdel, já jsem byla jen najatý pilot, loď a zásilka byla vaše. Sám jste mě přijímal a prověřoval.“

„To máš pravdu Urgho, ale pak nechápu, proč si se schovávala a neozvala.“

„No a co bysme si jako řekli? Vždyt' byste mě zabili,“ natvrdo řekla Urgha.

Požírač jater se zamyslel, podíval po svých partnerech, rozhlédl po místnosti a zamířil zrak na sedícího Ponga, který opřen v poklidu sledoval trojici Požíračů a leštil jeden ze svých mečů.

„Urgho, nejspíš máš pravdu, ale nemůžeme to nechat být.“

„A co kdybysme vás zabili? Vyřešilo by to problém?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Čiňane, já vím, že bys z nás nakonec nadělal stejnou sekanou jako z těchlech nebožáků, ale problém by to pouze odsunulo na pozdější méně vhodnější dobu. I my někomu dlužíme.“

„Vážení Požírači, co takhle pět set tun kokainu?“ skočil do rozhovoru Blázen. Hungové se zarazili zmlkli.

„Kapitáne...?“ pokusila se cosi říci Urgha, ale Blázen ji rukou zarazil.

Požírač jater promluvil.

„Neměl bych problém.“

Přidal se Požírač ledvin.

„Já taky ne.“

Požírač hoven ještě chvíli mlčel, prohlížel dlouze Ponga a seňora Moralese, ale nakonec taky napůl nesrozumitelně odsouhlasil obchod.

„Jsme domluvený, Kapitáne Blázne. Přišel jste o zisk, ale Urgha je vaše. Dělejte si s ní, co chcete,“ řekl Požírač jater.

„Urgha je svobodná. Myslím, že sme udělali dobrej obchod pro všechny strany. Seňor Morales může být rád, že žije a příště jistě nebude vymýšlet hry, na který mentálně nemá,“ řekl Blázen.

„To už je váš problém, skončili jsme a tady náš obchodní partner má jeden měsíc, aby připravil zásilku o hmotnosti pěti set tun. Bylo nám potěšením Kapitáne Blázne, někdy příště. Odcházíme, tady sme skončili,“ ukončil rozhovor Požírač Jater a zvedl se. Požírač ledvin a Požírač hoven ho následovali a beze slova odešli.

„Kapitáne, to jste nemusel,“ vyhrkla Urgha.

„Neřeš to, peníze sice znamenaj hodně, ale tyhle si vyděláme někde jinde. Už takhle sme v galaktickým průseru a nerad bych nám přiděloval další,“ vysvětlil Blázen a zapálil nový joint.

„Kapitáne, toho si cením a dlužná nezůstanu,“ řekla očividně překvapená Urgha.

„Šéfe a než půjdeme zpátky do civilizace, vysvětlete mi poslední věc, kterou úplně nechápu,“ vstoupil do rozhovoru Pong.

„Pongu, holčičku sem potkal v hospodě, protože byla jediná, koho nesledovali. Projevila se jako velmi inteligentní dívka, tak sem ji požádal, aby vás vyzvedla na letišti, až přijedete. Jenže sis její přítomnost nějak špatně vysvětlil. Kokot mi celou historku už vysvětlil.“

„Dobře Šéfe, a proč sem ji viděl i ve svých halucinacích a proč mi babička vyprávěla o Temným kolegiu?“

„Pongu nevím, asi nějaký halucinace z tý břechky, co si vypil, byl si přepracovanej a poslední dny stály dost za hovno. Navíc si nestihnul kolumbijskej bordel a to tě žere. Hele Pongu, aby ti to nebylo líto, tak snad tě potěší, když se cestou zpět zastavíme na pár dní v Manausu a ty si projdeš pár vykřičenejch domů, kde posbíráš suvenýry do tý svý sbírečky trofejí z bordelů?“

„Šéfe, vy ste zlatej,“ Pongovy oči zazařily.

„Můj vůdce, myslím, že uzrál čas odejít,“ promluvil opatrně Kokot.

„Pravdu díš, můj umělý příteli. Morales nám jistě půjčí jeden ze svých vozů, abychom nemuseli do města veřejnou dopravou, že?“ otočil se Blázen k seňorovi, který do sebe na stojáka u baru klopil jednoho panáka za druhým.

„Vemte si co chcete, ale hlavně už běžte do prdele,“ odpověděl opile Morales a bylo na něm vidět, že za posledních pár hodin toho na něj bylo moc a plány nevyšly tak, jak si představoval.

„Fajn,“ zasmál se Pong, vyndal odněkud papírovej pytlík a přesypal do něj hromadu koksu, která ležela na stole.

„Šéfe, pro Karlose, malej dárek z výletu,“ podíval se Pong po Bláznovi.

„Señor Morales určitě nebude mít problém,“ zasmál se Blázen.

V garáži si vybrali nejluxusnější model vozu, který byl k dispozici. Pěkná limuzína s velkým prostorem a pohovkami proti sobě, barem, televizí a hromadou koksu ve stříbrný krabici. Blázen, Pong a Urgha usedli do zadních pohovek a Kokot se ujal řízení.

Cestou zastavili v Ashuaru, protože se Kapitán Blázen rozhodl domluvit poslední obchod.

Zašel do krčmy, kde již čekal otec blondřaté holčičky a Blázen zamířil rovnou k němu.

„Chtěl bych se vám odvděčit za službu, kterou pro mě vaše dcerka udělala. Nechtěl byste auto?“

„To venku? Patří seňoru Moralesovi, to se mu nebude příliš líbit.“

„Nebude naštvaný, dostal jsem ho jako omluvu a vám dlužím. S jedinou podmínkou, musíte nás odvést do města a pak se i s autem vrátíte. Můžete sem tahat prachatý turisty, kteří si potrpějí na luxus,“ mrkl Blázen.

„Zajímavá nabídka, která by se asi neměla odmítnout,“ dostalo se mu odpovědi na otázku a do města Manaus je odvezl řidič autobusu.

Než se vrátili zpět na pobřeží, prožili několik krásných dnů, kdy nebyl Pong k sehnání, Urgha s Bláznem a Kokotem obdivovali moderní architekturu a poznávali krásy tamějších barů, restaurací a klubů všeho druhu. Manaus bylo skutečně bezpečné město, kde se každý kriminálník musel cítit v bezpečí.

Po nějaké době v jiné části vesmíru při prohlížení pornostránek Klaun náhodou narazil na něco, co velmi zaujalo jeho pozornost. Objevil fotky uložené na nějakém japonském serveru a mezi dovolenkovými vzpomínkami z návštěvy planety Země narazil na tvář, kterou znal. Fotka zobrazovala místnost plnou rozsekaných kousků lidských těl, krvavé cákance po stěnách a ve dveřích stojící Pong, hledící přímo do objektivu fotoaparátu.

Klaun pustil svůj úd, volnou rukou hmátl po telefonu a vytočil číslo.

„Haló,“ ozval se temný hlas na druhé straně bezdrátu.

„To seš ty, Ničiteli?“ zeptal se Klaun opatrně.

„Ano, co chceš Šašku,“ odpověděl temný hlas.

„Já sem Klaun, ale to je jedno, našel jsem na internetu fotku, která mě zaujala.“

„Zase si sjížděl porno?“

„To taky, ale objevil sem fotku toho Číňana, kterej byl s Muskem a Bláznem, když jsme bombardovali Muskům planetu atomovkama.“

„A co já s tím? Internet je plnej fotek z dovolenejch,“ odpověděl temný hlas.

„Je to fotka ze Země.“

„Co má bejt? Víme, že jsou ze Země.“

„Je to první stopa a vím, kde můžu začít pátrat.“

„No tak dobře, zjisti co můžeš a do tý doby mě neotravuj, rozumíš?“ řekl temný hlas.

„Rozumím,“ odpověděl pokorně Klaun a hovor ukončil.

Klaun se začal úchylně smát.

Po dalších pár dnech zastavil v Ashuaru vůz s tmavými skly, ze kterého vystoupil Klaun, chvíli se rozhlížel a zamířil do hostince.